

12

θέατρο

Βασίλης Ζιώγας

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

ΕΡΜΗΣ

τα πρόσωπα

Φιλοκτήτης

Νεοπόλεμος

Οδυσσέας

Γιδοβοσκός

Χορός από οκτώ στυλίτες κι ένα νεκρό

Ο *Φιλοκτήτης* γράφτηκε το 1975 και παρουσιάστηκε για πρώτη φορά το Δεκέμβρη του 1989 από το Θέατρο «ΣΗΜΕΙΟ», σε σκηνοθεσία Νίκου Διαμαντή, σκηνικά και κοστούμια Απόστολου Βέττα και Richard Antony, μουσική διδασκαλία Δημήτρη Μαγκριώτη, και δραματολογική επιμέλεια διδασκαλίας Αυγής-Άννας Μάγγελ. Έπαιξαν οι ηθοποιοί: Χρήστος Γαλάνης, Κώστας Μάνος, Γιάννης Πελεκούδας, Κώστας Αβραμιώτης, Φώτης Καραμέρος, Σταύρος Μαυρίδης, Θόδωρος Προκοπίου, Στάθης Σύρος και Λουκάς Φραγκούλης.

Ένα ξερονήσι με μαύρες πέτρες και βότσαλα. Ελαφρές αποκλίσεις του εδάφους να εκτείνονται στον ορίζοντα. Αριστερά η σπηλιά όπου κατοικεί ο ΦΙΛΟΚΗΤΗΣ. Εδώ κι εκεί διασπαρμένοι στύλοι που στηρίζουν ισάριθμες στρογγυλές ξύλινες εξέδρες, όπου μονάζουν χωριστά τα οχτώ μέλη του ΧΟΡΟΥ. Είναι πανομοιότυποι αυτών που χρησιμοποιούσαν οι ΣΤΥΛΙΤΕΣ της ορθοδοξίας. Ένας βράχος στο ύψος ενός καθιστού ανθρώπου. Άπλετο φως ημέρας.

(Το σκηνικό βασίζεται σε ένα παραθαλάσσιο σημείο του Λαυρίου, όπου το έργο προοριζόταν να παρουσιαστεί, στο φως της ημέρας. Γι' αυτό, ανάλογα με το χώρο που παίζεται το έργο, το σκηνικό μπορεί να παίρνει διαφορετικές μορφές, αρκεί να διατηρούνται τα βασικά του στοιχεία, δηλαδή η θάλασσα, η σπηλιά και οι στύλοι με τους στυλίτες. Τα χορικά φέρνουν το σπέρμα της επανάληψης, γι' αυτό μπορούν να επαναλαμβάνονται περισσότερες φορές, αρκεί να μην καταστρέφεται ο ειρμός τους. Ένας βαθύς ήχος απλής χορδής, σαν ισοκράτημα, είναι δυνατό ν' ακούγεται από την αρχή ως το τέλος του έργου, για την ευχερέστερη σύνδεση των δύο επιπέδων.)

[Μπαίνει ο ΓΙΔΟΒΟΣΚΟΣ με μια γαβάθα γάλα. Σταματά εμπρός από κάθε στύλο, γεμίζει από ένα κύπελλο, και με τη βοήθεια ενός μακριού ξύλου, το υψώνει ως τον ΣΤΥ-

ΛΙΤΗ. Ο καθένας το παίρνει και το αποθέτει δίπλα του. Μακριά, ο τελευταίος ΣΤΥΛΙΤΗΣ δεν κάνει καμιά κίνηση να πάρει το γάλα. Ο ΓΙΔΟΒΟΣΚΟΣ κατεβάζει πάλι το κύπελλο και ρίχνει το γάλα πίσω στη γαβάθα. Καθώς επιστρέφει μουρμουρίζει: «Πέθανε ο αδελφός...» Μπαίνει στη σπηλιά του ΦΙΛΟΚΤΗΤΗ.]

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Αποκοιμήθηκε ο αδελφός μας. Είναι κιόλας στα χέρια του Θεού και Κυρίου μας. Του ξέρανε ο ήλιος το άμορφο σαρκίο και τώρα ο άνεμος και η βροχή θα παραλάβουν τα υπόλοιπα. Η ψυχή του φωτεινή, σαν το γάλα του γιδοβοσκού, ανεβαίνει στα ουράνια και με σαλπίσματα οι άγγελοι δοξάζουν τον ερχομό της. Μακάριος! Τόσον καιρό έρμαιο του φωτός σ' αυτή την ερημιά το φως αποζητώντας το αληθινό, το συμπαγές κι αμετακίνητο. Βράχος στη βροχή, στους ανέμους, της αντιύλης το μυστικό κατέκτησε κι οδεύει μέσα της.

Α' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Και πόσοι αδελφοί μας ακόμη σε τούτο το νησί!

Β' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Ο πολέμαρχος τους λογαριάζει για τρακώσους!

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Μακάριοι! Αφιερώθηκαν στου θανάτου την εντέλεια. Στη δόξα του ανθρώπου πίστεψαν και γίναν παρανάλωμα στο δημιούργημα. Φως στο φως. Λόγος στο Λόγο. Φύση στη Φύση. Του Άδη το βασίλειο αφηφήσανε. Του σκοταδιού τους ατέλειωτους δαιδάλους απορρίψανε.

ΜΑΚΡΙΝΟΣ ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Μια ζωή ταυτισμένος με το όραμα της Φύσης.

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Τελεία η ένωση. Όπως το κάρβουνο στη θράκα. Όπως το κάτοπτρο στην όψη μου.

[Ο ΓΙΔΟΒΟΣΚΟΣ βγαίνει από τη σπηλιά.]

ΓΙΔΟΒΟΣΚΟΣ (καθώς συμμαζεύει τα πράγματά του, μουρμουρίζει): Έκανα σιγά, μη τον ξυπνήσω... Η

μπόχα του μου ξέρανε τα ρουθούνια... Κι εσείς, καημένοι, τη δόξα του ανθρώπου να υπηρετείτε μακριά από τα εγκόσμια. Με λίγο γαλατάκι μόνο, από τα αγριόγιδά μου... που αν δεν ήμουν κι εγώ να σας υπηρετώ, σύντομα θα παραδίνατε το πνεύμα... Τι σας τραβάει και κάνετε έτσι; Να πεις πως έρχεται κανείς να σας θαυμάσει; (*Ξεκινάει να φύγει.*) Ούτε παπάς δεν πατάει, να τους θάψει... Αμίλητοι, παραδομένοι στο ύψος ως την κακιά ώρα. Καμιά κραυγή δεν άκουσα από τα χείλη τους. Κανένα γόγγυσμα. Λες κι η μάνα τους είναι ο ουρανός...

ΦΩΝΗ ΦΙΛΟΚΤΗΤΗ: Δούλε...

[*Ο ΓΙΔΟΒΟΣΚΟΣ ΚΟΝΤΟΣΤΕΚΕΙ, ΜΑ ΦΕΥΓΕΙ ΓΡΗΓΟΡΑ.*]

ΦΩΝΗ ΦΙΛΟΚΤΗΤΗ: Δούλε...

[*Ο ΓΙΔΟΒΟΣΚΟΣ ΚΟΝΤΟΣΤΕΚΕΙ ΠΑΛΙ, ΑΛΛΑ ΦΕΥΓΕΙ ΚΑΙ ΧΑΝΕΤΑΙ.*]

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ (*βγάζει το κεφάλι του έξω από τη σπηλιά*):

Άθλιε γιδάρη... Πονηρέ. Πάντα τις ώρες που κοιμάμαι διαλέγεις... Το λόγο σου δεν τον έχω ακούσει. Λες και σου σκότωσα τη μάνα. Το γάλα σου μου στέκει κόμπος όταν το πίνω... Τι σε φοβίζει, βρε σκουλήκι; Ράκος είμαι. Σάπιος... Μόνο με την αποφορά μου πια αισθάνομαι πως υπάρχω... Βαλτός από τους Έλληνες είσαι, να τυραννιέμαι ακόμη πιο πολύ... Φίδι, στοιχειό. Κατάρα και φθόνε των Ελλήνων... (*Μπάζει το κεφάλι του στη σπηλιά, βογκώντας από πόνους.*)

[*Κάποια στιγμή ησυχάζει. Επικρατεί ηρεμία ύπνου.*]

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Άντρας ανέγγιχτος, τον άντρα δοξάζω και την κυριαρχία του, όπως η μέλισσα τη διαιώνιση των λουλουδιών... Δεν ξέρω κανένα, δε βλέπω κανέναν. Σφηνώνω μόνο το σώμα μου στο τοπίο και το αποτελώ. Και με αποτελεί... Αδύναμος στον άνεμο, του ανέμου τα χαρακτηριστικά απόκτησα. Γυμνός στη βροχή στάζω μαζί της. Ασκίαστος στον ήλιο, έμαθα να φωτίζω κι εγώ.

Δ' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Μακάριε αδελφέ, το μύρο σου!

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Αποκοιμήθηκε ο αδελφός σφηνωμένος στο τοπίο. Κύριε ελέησον. Ήταν μια ψυχή παραδομένη σε Σένα. Ποτέ του δε ζήλεψε τα φαινόμενα. Ο λογισμός κάηκε μέσα στο γίγνεσθαι. Σκοπός και μύθος του αντρός. Οδός και πορεία... Ποτέ δεν αγάπησε άλλο ον από Σένα, παμμέγιστο Ομοίωμα. Όλη τη δροσιά του σου χάρισε. Και ξάφνου διαλύθηκε η μάσκα κι έγινες φως και μπήκε εντός Σου.

ΜΑΚΡΙΝΟΣ ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Τι θαλπωρή!

Γ' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Τι μήτρα!

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Γάλα. Αιώνιοι χυμοί. Μαστός.

Δ' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Σήμερα δε με δέχεσαι, Κύριε.

Ε' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Εκπνέω το σώμα μου στη φλόγα Σου.

Δ' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Σήμερα δε με δέχεσαι, Κύριε.

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Αδελφέ μακάριε, το ωραίο σου πνεύμα ανέμιση γύρω μας, να αισθανθούμε το θείο μύρο. Με προσευχές και παρακλήσεις το προσκαλούμε. Θα 'ναι για μας αδελφική χειρονομία στο μαρτύριό μας.

Δ' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Σήμερα δε με δέχεσαι, Κύριε.

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Αμφιβολία, φίδι μισητό της μοναξιάς.

ΜΑΚΡΙΝΟΣ ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Δόξα και τιμή του αντρός!

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Μύθος. Αιώνιος και λυτρωτικός. Ανθός του ανθρώπου. Σκήπτρο του αντρός.

Δ' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Μακάριε αδελφέ, το μύρο σου.

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Παρουσιάσου αργά, κοντά μας, με την ευγενική ευωδιά σου!

ΣΤ' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Κύριε ελέησον.

Ζ' ΣΤΥΛΙΤΗΣ (*σηκώνει τα χέρια ψηλά*): Τους πόνους τους αντέχω, μα η αμφιβολία με σπαράσσει...

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Αδελφέ, το μύρο σου!

Α' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Κύριε, το φως Σου με τυφλώνει.

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Αίμα ο λόγος. Σάρκα η ταπείνωση.

Δ' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Σήμερα δε με δέχεσαι, Κύριε.

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Αίμα ο λόγος. Σάρκα η ταπείνωση. Θρέφομαι

με τη σκέψη και ασκούμεαι με την πώση μου. Η ε-
ρημιά, ταύτιση στο απόλυτο. Απαλλαγή του Εγώ. Α-
πόρριψη του αγνώστου και παραδοχή του Ενός.
Δαίμονας το Δύο. Αλλοτρίωση το Μηδέν. Κατάρα
και διάλυση το Μηδέν. Δουλεία.

ΜΑΚΡΙΝΟΣ ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Όχι άλλη δουλεία.

ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Οι αφέντες απαγορεύουν το Μύθο. Θέλουν το
λαό δίχως ηθική κάλυψη για να τον δυναστεύουν·
στην αποτελμάτωσή του. Διατάζουν να απιστούν.
Απροσανατόλιστο το κοπάδι πέφτει στα νύχια του
Μεγάλου Λύκου... Αίμα ο Λόγος. Δύναμη ο Μύθος.
Δουλεία η παρακμή του.

ΦΩΝΗ ΦΙΛΟΚΤΗΤΗ: Φίδι-στοιχειό. Κατάρα και φθόνε των
Ελλήνων...

*[Μπαίνουν από δεξιά ο ΟΔΥΣΣΕΑΣ με τον ΝΕΟΠΤΟΛΕ-
ΜΟ. Είναι αρματωμένοι. Έχουν ακούσει τη φωνή του
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗ, γι' αυτό περπατάνε προσεκτικά. Είναι φα-
νερό ότι κάποιος σπουδαίος λόγος τους έφερε στο
νησί. Αποφεύγουν να πλησιάσουν τη σπηλιά.]*

ΟΔΥΣΣΕΑΣ (τον τραβάει παράμερα): Μην πλησιάζεις πο-
λύ. Η μοναξιά οξύνει τις αισθήσεις μας και θα μας
καταλάβει. Είμαι ο μόνος του εχθρός.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Τα κατάφερε ο γέρος!

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Το μίσος θρέφει. Ακόμη κι ο θάνατος το σεβά-
στηκε. Κρατήθηκε ζωντανός ώσπου να με βρει, να με
σκοτώσει.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Θα του άξιζε καλύτερη τύχη.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Καλύτερα να τον θαυμάζεις, αν θες να τον
νικήσεις. Αν τον λυπάσαι, παραιτήσου απ' το εγχεί-
ρημα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Με αποδυναμώνει η σκέψη, πόσο εύκο-
λα μπορώ να τον αφοπλίσω.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Τότε να φροντίσεις να τον πάρεις μαζί σου
στην Τροία, να χειριστεί ο ίδιος τα όπλα του Ηρακλή.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Τα θέλω. Τέτοια όπλα; Δεν είναι κρίμα να χαραμίζονται στα χέρια ενός γέρου;

ΟΔΥΣΣΕΑΣ (ανήσυχος): Ασφαλώς.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Κι εξάλλου πώς αλλιώς θα επαληθευτεί η προφητεία του Έλενου; Αφού μόνο με τα όπλα του Ηρακλή θα παρθεί η Τροία. Και αναφέρομαι κι εγώ όπως λες...

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Αυτός είναι ο χρησμός.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Αλλά γιατί απευθυνθήκατε σε μένα;

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Εγώ σε ήθελα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Σαν γιο του Αχιλλέα ή σαν Νεοπτόλεμο;

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Τώρα πια τι αξία μπορεί να έχει ο πατέρας σου, χωρίς τον κατάλληλο γιο;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Και τι δύναμη θα έχουν αυτά τα όπλα, κλεμμένα από έναν αδύνατο σακάτη;

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Αυτό θα το κατανοήσεις καθώς θα του τα παίρνεις.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Βρομιά.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Δεν το έμαθες ακόμα το αντρικό παιχνίδι.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Η εντιμότητα είναι ο πρώτος όρος.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Βέβαια...

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Ο άντρας να εμπιστεύεται τον άλλον άντρα, ο δεύτερος.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Βέβαια...

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Κι ο τρίτος, να δείχνεις οίκτο στα γυναικόπαιδα, τους γέρους και τους ανήμπορους.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Βέβαια. Μα όταν υπάρχει ανώτερη βία, δεν είναι εύκολα όλα αυτά. Εδώ είναι θέλημα Θεού. Το παιχνίδι είναι δίχως όρους. Ανελέητο.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Κι εσύ γιατί τον φοβάσαι; Σ' αυτά τα χάλια;

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Πώς να τον ξεγελάσω; Έχει πάθει από μας.
[Τους διακόπτει μια κραυγή πόνου του ΦΙΛΟΚΤΗΤΗ. Κρύβονται.]

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ (με το κεφάλι του έξω απ' τη σπηλιά): Φίδι-

στοιχειό, κατάρα και φθόνος των Ελλήνων... (Μπάζει το κεφάλι του.)

[Ο ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΚΙ Ο ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ βγαίνουν με προφύλαξη από την κρυψώνα τους.]

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Αυτά ήταν για μένα, αν κατάλαβες. Δέκα χρόνια που είναι εδώ, κάθε που ανοίγει το στόμα του, με καταριέται. Όσο άρρωστος κι αν είναι, τα όπλα του Ηρακλή είναι αλάθητα. Εσύ είσαι καινούριο φιντάνι. Δε θα πονηρευτεί.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Κλεμμένα όπλα... Πόσο αξιόμαχα θα είναι;

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Λες εγώ να μην ξέρω τι κάνω; Ολόκληρο ταξίδι έκανα για να πετύχω αυτή τη δουλειά. Οι χρησμοί του Απόλλωνα είναι αλάθητοι. Θα βάλουμε έναν όρο για να σε απαλλάξω από τους δισταγμούς σου. Αν τον βρεις ορθό, να τον πάρεις μαζί σου με τα όπλα του. Αν τον βρεις να σέρνεται βογκώντας από τις πληγές του, τότε θα του τα πάρεις στο όνομα του Θεού.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Καλύτερα έτσι.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Και να με σκυλοβρίζεις, μην το ξεχάσεις. (Φεύγει.)

[Ο ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ προχωρεί στη μέση και κάθεται σε μια πέτρα σκεφτικός.]

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Αίμα ο λόγος. Σάρκα η ταπείνωση. Θρέφομαι με τη σκέψη και ασκούμε με την πτώση μου. Η ερημιά, ταύτιση στο απόλυτο. Απαλλαγή του Εγώ. Απόρριψη του Αγνώστου και παραδοχή του Ενός. Δαίμονας το Δύο. Αλλοτρίωση το Μηδέν. Δύναμη ο Μύθος, Δουλεία η παρακμή του.

ΣΤ' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Κύριε ελέησον.

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Το παιχνίδι μεγαλύνει τον άντρα. Ασκεί τη γνώση κι ερεθίζει τη μοίρα. Άνθος ο Μύθος κι εξ αυτού ο Χριστός. Άνθος του ανθρώπου. Σκήπτρο του αντρός...

ΜΑΚΡΙΝΟΣ ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Δόξα και τιμή του αντρός.

Δ' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Μακάριε αδελφέ, το μύρο σου!

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Δύναμη ο Μύθος. Δουλεία η παρακμή του. Ανθός του ανθρώπου. Σκήπτρο του αντρός. Παιχνίδι η μοίρα. Εντός του ο άντρας. Δύναμη του συνετού και του γνώστη.

ΜΑΚΡΙΝΟΣ ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Ανελέητη η μύηση.

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Όπλο το μυαλό και η τόλμη. Ο σκοπός και η πείρα. Η ελευθερία και ο θάνατος. Ανελέητη η μύηση. Άγνωστοι οι κανόνες. Απώλεια η άγνοιά τους. Απάνθρωπο το παιχνίδι. Απανθρωπισμένος ο άντρας. Κατάρα του εαυτού του ο άντρας.

Ε' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Χάος στις φλέβες μου.

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Χάος στις φλέβες μου. Το απάνθρωπο κρύο με τρομάζει. Στη φύση εισχωρώ διψασμένα, για να σταθμίσω την απώλεια.

Δ' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Σήμερα δε με δέχεσαι, Κύριε.

Α' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Μακάριε αδελφέ, το μύρο σου!

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Δεν ξέρω κανένα, δε βλέπω κανέναν. Σφηνώνω μόνο το σώμα μου στο τοπίο και το αποτελώ... Και με αποτελεί. Αδύναμος στον άνεμο, του ανέμου τα χαρακτηριστικά απόκτησα. Γυμνός στη βροχή, στάζω μαζί της. Ασκίαστος στον ήλιο, έμαθα να φωτίζω κι εγώ. Ξένος στον πλανήτη, φίλιωσα με τα στοιχεία. Απανωτά τα οράματα με συντροφεύουν. Το χώμα με πονάει και οι πέτρες μου ρίχνονται. Σε πολιτεία από όνειρα κατοικώ, μ' αέρινα καλντερίμια.

Β' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Του έρωτα η δυναστεία με ξεσκίζει.

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Του πλανήτη το άβουλο παιχνίδι απαρνιέμαι. Την καρδιά μου στο άβατο αποθέτω. Την ανελέητη μοίρα μου ξεμακραίνω.

ΣΤ' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Κύριε ελέησον.

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Ελέησε τον άντρα. Δος μου τη σύνεση να οδεύσω δίχως απώλεια. Ελευθέρωσε στο μυαλό μου και-

νούρια αγγεία· καινούρια κύτταρα· να στεριώσω στον πλανήτη.

Δ' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Η γνώση μ' αποστρέφει από το ένστικτο.

Γ' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Το ένστικτο μ' αποστρέφει από τη γνώση.

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Ολοκλήρωσε το μυαλό μου, Κύριε, να ζυγιάσω το είναι μου, για ν' αρκεστώ σ' αυτό που είμαι.

Ε' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Χάος στις φλέβες μου.

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Το αίμα δε με καταδέχεται. Ο ήλιος με αποθαρρύνει. Οι ήχοι με αποπέμπουν. Η τροφή με πικραίνει. Η γη με εκτοξεύει.

Δ' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Για πού;

Ε' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Κύριε ελέησον.

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Τον άντρα δοξάζω. Το παιχνίδι του αποτελείώνω στους αιώνες. Δικαίωση ζητώ διψασμένος.

[Ο ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ σέρνεται έξω από τη σπηλιά του. Τα πόδια του είναι γεμάτα πληγές.]

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ (μουρμουρίζει μισότρελος): Άθλιε γιδάρη, το λόγο σου δεν τον έχω ακούσει... Πού θα μου πας, δε θα σε πετύχω κάποια μέρα; Δε θα μπεις στα νύχια να μου φέρεις το γάλα κι εγώ θα 'μαι ξύπνιος; (Γελάει ευχαριστημένος με τη σκέψη.) Ξέρω εγώ τι θα σου σκαρώσω... Δούλε του κερατά. Φίδι και κατάρα των Αχαιών...

[Ξαφνικά η ματιά του πιάνει τον ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟ. Δεν το συνειδητοποιεί αρχικά γιατί δεν έχει συνηθίσει σε ανθρώπινη παρουσία, αλλά σύντομα ξαναστρέφει το βλέμμα του και προσπαθεί να καταλάβει αν δεν τον ξεγελούν τα μάτια του. Ο ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ σηκώνεται και τον πλησιάζει διστακτικά.]

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Στάσου εκεί.

[Ο ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ ακινητεί. Ο ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ τον εξετάζει καλά.]

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Περπάτα.

[Ο ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ τον πλησιάζει. Ο ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ οπισθοχωρεί προς τη σπηλιά του έντρομος.]

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Σταμάτα.
[Ο ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ σταματά.]
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Τι είσαι;
[Ο ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ αποφεύγει να απαντήσει.]
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Είσαι άνθρωπος; Μίλα...
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Άνθρωπος, δε με βλέπεις;
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Δεν ξέρω αν σε βλέπω ή σε σκέφτομαι...
Γύρνα πάλι εκεί που ήσουνα.
[Ο ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ γυρνά και κάθεται.]
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Τι θέλεις εδώ;
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Καθόμουνα.
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Καθόσουνα;
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Και τότε βγήκες εσύ.
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Βγήκα;
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Πώς αλλιώς θα μιλούσαμε τώρα;
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Μιλάω; Μ' ακούς κι εσύ;
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Κουφός είσαι;
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ (επαναλαμβάνει τη φράση στον εαυτό του): Κουφός είσαι...
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Τι γυρεύεις εδώ στην ερημιά;
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Ερημιά...
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Τι ζητάς εκεί μέσα στη σπηλιά; Δεν έχεις δικούς σου να σε κοιτάζουν; Τι ρεζιλίκια είναι αυτά;
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Ρεζιλίκια...
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Δεν έχεις παιδιά, γυναίκα, εγγόνια να σε περιμαζέψουν;
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Έχω;
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Δεν έχεις δούλους;
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Έχω;
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Κι αυτός ο γιδάρης που σκυλόβριζες;
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Ο γιδάρης; Υπάρχει γιδάρης εδώ; Τον είδες;
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Ο ίδιος του απευθυνόσουν, καθώς έβγαινες από τη σπηλιά.
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Είπα όνομα;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Έμοιαζε σα να τον ξυλοφόρτωνες.
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Άλλο είναι αυτός.
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Άλλο;
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Μάλλον...
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Τι μάλλον;
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Φάντασμα!
[Ο ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ ΤΟΝ ΠΕΡΙΕΡΓΑΖΕΤΑΙ.]
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Και πώς σ' αφήσαν ν' αγριέψεις στο ε-
ρημονήσι; Αγροίκοι είναι οι συμπολίτες σου;
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ (σέρνει τη λέξη): Φίδια.
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Σ' έδιωξαν;
[Ο ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ ΤΟΝ ΜΕΤΡΑΕΙ ΜΕ ΤΗ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ.]
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Δε θέλω να ρωτάς.
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Βλέπω πως έχεις την ανάγκη μου.
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Είσαι πραγματικός;
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Δες τα ρούχα μου! Το σώμα μου! Το
πρόσωπό μου!
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Τότε είσαι ξένος.
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Πουθενά δεν είμαι ξένος. Όλο το Αιγαίο
είναι δικό μου.
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Από τα λόγια σου φαίνεσαι καινούριος.
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Πριν λίγες ώρες πιάσαμε λιμάνι. Έκανα
ένα περίπατο στο νησί.
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Και βρήκες και λιμάνι και ανθρώπους;
[Ο ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ ΤΟΝ ΚΟΙΤΑΕΙ ΣΑΣΤΙΣΜΕΝΟΣ.]
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Μόνο πέτρες, κάκτους και στοιχειά έχει
αυτό το νησί... Ναυτικός και άμαθος;
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Ταξιδιώτης είμαι.
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Ναυάγησες;
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Όχι βέβαια.
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Πού είναι τότε το καράβι σου;
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Απάνεμα.
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Και δε βρέθηκε κάποιος να σε πληροφορή-
σει για το νησί;
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Κανείς δεν το 'ξερε.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ (σκεπτικός): Ε, βέβαια.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Δε θα πιάναμε, αν δεν είχαμε πάθει ένα μικρό στραπάτσο.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Φυσικά.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Όσο καιρό θα επιδιορθώνουν το καράβι, είπα να επισκεφτώ το νησί.

[Ο ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ τραβιέται επιφυλακτικά κοντά στη σπηλιά του. Ο ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ παρατηρεί αυτή την κίνηση.]

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Είσαι λοιπόν ολομόναχος όπως μου λες... Το νησί ακατοίκητο κι εσύ σ' αυτή τη σπηλιά ποιος ξέρει για πόσα χρόνια... Μου εξάπτεις την περιέργεια... Μ' έχεις γοητέψει... Αν δε σε γνωρίσω καλά, δε γίνουμε φίλοι, δε θα φύγω από δω... Έχω γυρίσει τη μισή Ελλάδα, αλλά κάτι τέτοιο δεν έχω ξαναδεί!

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ (με κακία): Τη μισή Ελλάδα!

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Τι είναι;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Θα εννοείς, πως η άλλη μισή δεν υπάρχει πια.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Αλίμονο, υπάρχει.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Ποιος άλλος όμως έχει τη δικιά μου μοίρα! Θα έλεγα πως είσαι λίγο σαλεμένος, μα αμφιβάλλω. Τα λόγια σου είναι συνετά και το κορμί σου γυμνασμένο.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Σου κάνει εντύπωση, που με βλέπεις να τριγυρνώ με το καράβι το Αιγαίο, πικραμένος.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Πικραμένος από τι;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Προδοσία.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ (αναστατωμένος): Πες το λοιπόν! (Κάνει λίγο μπρος.) Τώρα μιλάς σωστά. Μόνο που υπάρχουν χειρότερα από τη δικιά σου περιπλάνηση.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Τι;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Η αρρώστια και η μοναξιά.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Εσύ.

[Ο ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ αποτραβιέται πάλι μπρος από το στόμιο της σπηλιάς, σα να έκανε μια σοβαρή παράβαση που τον εμπιστεύτηκε. Ο ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ παίρνει θάρρος, σηκώνεται και κάνει δυο βήματα κοντά του.]

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Εσύ, γέρο, από προδοσία! Σ' εξοστράκισαν γιατί πρόδωσες;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Με πρόδωσαν και μ' εξορίσανε μαζί. Το 'χεις ξανακούσει αυτό; Ό,τι χειρότερο μπορεί να συμβεί σε άντρα. Δέκα χρόνια βολοδέρνω σ' αυτή τη σπηλιά ολομόναχος. Με σάπια πόδια από τις χρόνιες πληγές. Μόνη μου συντροφιά, η αποφορά του κορμιού μου κι οι αφόρητοι πόνοι. Κι όλη η ελπίδα μου, ένα πλεούμενο. Μέρα και νύχτα εδώ, ανάμεσα σε αγωνία και βογκητά, αγναντεύω τη θάλασσα μην τύχει και περάσει καμιά βαρκούλα...

[Ο ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ παριστάνει τον ξαφνιασμένο. Η ματιά του γεμίζει φρίκη.]

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Πώς τη δέχτηκε ο Θεός τέτοια ανθρώπινη πράξη, μπορείς να μου πεις; Πώς δεν έπεσε αστραπή πάνω στα κεφάλια τους, να τους κάψει; Τίποτα δεν πληρώνεται σ' αυτόν τον κόσμο; Τέτοιες αδικίες μένουν ατιμώρητες;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Ποιοι είναι αυτοί;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Η χειρότερη φυλή σ' όλη την οικουμένη. Ψεύτες, προδότες και μπαμπέσηδες.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Οι Έλληνες.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Αυτοί οι αλήτες.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Οι εγκληματίες. Τον πόλεμο έχουν στο νου και τους φόνους.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Τους γνωρίζεις λοιπόν καλά!

[Ο ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ κουνάει καταφατικά το κεφάλι του.]

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Εύχομαι να σε στέλνει ο Θεός με καλά νέα. Τους έσφαξαν οι Τρώες;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ (κουνάει το κεφάλι του λυπημένα): Όχι ακόμη.

[Ο ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ σκύβει το κεφάλι απαρηγόρητος.]

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Μα δε θ' αργήσουν. Εννιά χρόνια στέκουν έξω από τα τείχη άπραγοι. Κόσμος και κοσμάκης έχει σκοτωθεί. Και κάμποσοι από τους παλικάριαδες τους.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Τουλάχιστον να μου έλεγες ένα όνομα ανάμεσά τους να χαρώ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Ποιο θέλεις;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Του Οδυσσέα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ (κουνάει το κεφάλι του λυπημένα): Απ' όσο ξέρω, ζει.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Ακόμη να με τυραννάει ο Θεός... Σαν καλημέρα τον καταριέμαι κάθε πρωί, σαν έμμονη ιδέα μονολογώ το θάνατό του, και δεν τον πιάνει. Δε μένει αμφιβολία πως έχουν πεθάνει οι καλύτεροι.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Πολλοί.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Μην τους αναφέρεις. Δε θέλω άλλη πίκρα σήμερα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Τι άλλο σου έκαναν οι Έλληνες;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Ό,τι βλέπουν τα μάτια σου.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Αυτοί σου πληγιάσανε τα πόδια;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Καθώς σταθήκαμε, πηγαίνοντας στην Τροία, σ' αυτό το νησί για νερό, με δάγκωσε ένα φίδι και κακοφόρμισε. Κι αντί να με πάρουν μαζί τους όπως όφειλαν, μ' απaráτησαν στο έλεος των στοιχειών, για να μην τους πέφτω βάρος.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Μα τότε πρέπει να είσαι ο Φιλοκτήτης.

[Ο ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ τον παρατηρεί προσεκτικά κι ύστερα πάει ακόμη πιο κοντά στη σπηλιά ενοχλημένος που αναγνωρίστηκε.]

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Λείπω πολύ από την Τροία, αλλά απ' όσο ξέρω τους έχει στοιχίσει αυτό. Ακούγονταν καλά λόγια για σένα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ (κοροϊδευτικά): Μη μου το λες!
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Όλοι σ' έχουν για τον πρώτο.
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Αφού με είχαν σιγουρεμένο στην αφάνεια,
γιατί να μην ακούσεις καλά λόγια;
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Κάτι είναι κι αυτό.
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Μου τους παινεύεις τώρα.
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Για σένα το κάνω. Εγώ, έτσι κι αλλιώς, δε
θα τους ξαναδώ πια.
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Ήσουν εκεί; Με ξεγέλασες με την περιβο-
λή σου. Πότε έφυγες από την Τροία;
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Πριν δυο χρόνια.
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Και τι περιφέρεσαι στη θάλασσα;
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Τι άλλο να κάνω; Να γυρίσω πίσω στην
πατρίδα, δε μου επιτρέπεται, όσο οι άλλοι είναι ακό-
μη στον πόλεμο. Να πάω πάλι στην Τροία, δεν το
δέχομαι. Είδαν πολλά τα μάτια μου. Έπαψα να πι-
στεύω πια στον πόλεμο.
[Ο ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ ΤΟΝ ΚΟΙΤΑΕΙ ΠΟΝΗΡΕΜΕΝΟΣ.]
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Λούφα. Αλλά το μάτι σου δε φαίνεται φο-
βισμένο.
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Δε δείλιασα ποτέ στη μάχη. Αλλά κά-
ποια στιγμή είδα την αλήθεια. Μάταια γίνοντάν όλα.
Τι θα μας ωφελούσε η Τροία; Η νίκη είναι μέσα μας
κι όχι στα τείχη της.
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Πόσους ναύτες έχεις στο καράβι;
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Πέντε.
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Έλληνες;
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Δούλοι μου.
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Δικό σου είναι;
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Δικό μου. Αυτό είναι το σπίτι μου κι όλο
το Αιγαίο η πατρίδα μου!
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Δεν την υπολογίζεις την έχθρα των Αχαι-
ών;
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Αν συνεχίσουν έτσι, δε θα επιστρέψουν

ποτέ. Αλλά ακόμη κι αν γυρίσουν, θα έχουν χάσει
πια τη δύναμή τους, παρά τη νίκη.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Είσαι πολύ νέος ακόμη για ν' αποφεύγεις
τις ευθύνες σου.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Υπάρχουν άλλα, πιο ενδιαφέροντα στη
ζωή. Ο νους.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Δεν έχει σχέση. Το καθετί που κάνουμε εί-
ναι μια αντρική πράξη, κι αυτό βαραίνει.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ (γελάει): Όσο βαραίνει για τον Οδυσ-
σέα!

[Ο ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ συνοφρυώνεται.]

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Τώρα πια ό,τι λέει αυτός γίνεται. Είναι ο
εκλεκτός τους.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ (οργισμένος): Αρκεί.

[Ο ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ σωπαίνει.]

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Το σκυλλοί τους... Ανάθεμα την ώρα που
ξεκίνησα μαζί τους.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Και τι κέρδισες που πήγες να παραστή-
σεις τον πολέμαρχο;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Είμαι πολέμαρχος. Σ' εμένα ο Ηρακλής έ-
δωσε τα όπλα του. Χωρίς τα θεία δώρα μου ποτέ
τους δε θα πάρουνε την Τροία, να με θυμάσαι. Αλλά
τους έφαγε η ζήλια και η αλαζονεία.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ (παριστάνει τον έκπληκτο): Εσύ έχεις τα
όπλα του Ηρακλή;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Αφού άκουσες τόσα καλά για μένα, αυτό
δε στο 'παν;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Ποτέ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Ιερόσυλοι.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Και λοιπόν; Σε τι σου χρησίμεψαν;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Κοροϊδεύεις;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Όταν όλοι σε φθονούν για τα θεία δώ-
ρα που έχεις, και δε σου δίνουν την ευκαιρία να τα
χρησιμοποιήσεις —και να φτύνεις αίμα κι από πά-
νω— είναι δώρο άδωρο.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Με δυναμώνει η σκέψη, πως πλησιάζει η μέρα που θα ῥθουν εμπρός μου γονατιστοί.

[Ο ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ χλομιάζει.]

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Και τι θα κάνεις τότε;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Θα γελάσω, όσο δε γέλασα αυτά τα μούρα χρόνια.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Σε τέτοιο χάλι που είσαι θα σε ξεκάνουν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Τα χέρια είναι γερά ακόμη για να κρατάν τα όπλα μου. Ας τολμήσουν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Κι αφού γελάσεις κι ευχαριστηθείς, θα πας μαζί τους;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Ποτέ σ' αυτό το βρόμικο πόλεμο.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Οι άλλοι πόλεμοι δεν είναι βρόμικοι;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Ορισμένοι, όχι.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Τότε γιατί πήγες μαζί τους;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Με παρέσυρε η ορμή τους.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Κι όλες αυτές οι διαδόσεις για το χρυσάφι της Τροίας. Ήθελες κι εσύ μερίδιο από το πλιάτσικο.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Όχι. Η Τροία ήταν απόρθητη. Καμιά φυλή στον κόσμο δεν μπόρεσε να την καταλάβει. Θα ήταν τιμή μεγάλη για μένα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Είναι τιμή να παίρνεις ανθρώπινες ζωές;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Κι ο Θεός το κάνει.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Βρόμικο πράγμα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Μπορείς να πεις βρόμικο τον Αχιλλέα;

[Ο ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ αποτραβιέται χλομός και βουβαίνεται.]

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Αν ήρθες με τέτοιο πνεύμα κοντά μου, φύγε. Τα λόγια σου μαρτυρούνε προδότη κι όχι προδομένο.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Οι συνομήλικοί μου έτσι σκέφτονται σήμερα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Αν το πίστευαν όλοι αυτό, θα ῥταν καλά. Αλλάζει ο άνθρωπος; Καταραμένη ράτσα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Δεν είναι όλοι έτσι, Φιλοκτήτη. Ο πατέρας μου άφησε τη ζωή του στην Τροία.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Ποιος;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Ο Αχιλλέας.

[*Του ΦΙΛΟΚΤΗΤΗ του κόβεται η λαλιά, σα να τον έχει χτυπήσει κεραυνός.*]

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Σκοτώθηκε ο Αχιλλέας;... (*Η φωνή του σπάει από λυγμό.*) Ο πιο αγνός κι ο πιο αντρείος απ' όλους τους Έλληνες.

[*Λίγο-λίγο ο ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ πλησιάζει τον ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟ, αφήνοντας αφύλαγο το στόμιο της σπηλιάς.*]

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Σκοτώθηκε ο άτρωτος; Ο μοναδικός μέσα στους Αχαιούς;... Αν ήταν αυτός εδώ, δε θα τους άφηνε να μου σκαρώσουν τέτοια προσβολή. Ήταν αληθινός πολεμιστής κι όχι φελλός σαν τον Οδυσσέα... Τίμιος και γλυκός... Αυτόν μόνο μπορούσες να ονομάσεις άντρα σ' εκείνο το σκυλολόι... (*Φτάνει δίπλα του και τον χαϊδεύει στο κεφάλι.*) Κι εσύ ο γιος του;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Ο Νεοπτόλεμος.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Γιατί δεν το 'λεγες από την αρχή, να φύγουν οι υποψίες από το μυαλό μου; Ο πατέρας σου ήταν ο καλύτερός μου φίλος. Στις μάχες στη ζωή. Τον θαύμαζα. Μόνο αυτός μπορούσε να διεκδικήσει τον τίτλο του Έλληνα. Σκοτώθηκε λοιπόν; Δε θα τον ξαναδώ τον Αχιλλέα;

[*Ο ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ κουνάει το κεφάλι του λυπημένος.*]

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ (*απαρηγόρητος*): Κατάρα... Κατάρα στον Μενέλαο και τη σκυλοπαρέα του... Χάσαμε τον τελευταίο Έλληνα... (*Μένει σιωπηλός και λυπημένος.*) Σε τι ωφελούν τα πλούσια λάφυρα και η δόξα της νίκης, όταν σου κόβουν τον ανθό της φυλής;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Αυτά σκέφτομαι κι εγώ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Εσύ να φυλάς στην καρδιά σου τη μνήμη του πατέρα σου. Ν' ακολουθήσεις το παράδειγμά

του και θα δικαιωθείς. Η Ελλάδα δεν είναι μόνο οι Ατρείδες.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Τι έχω να θυμάμαι από τον πατέρα μου; Όσα ακούω να λένε μόνο.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Κι άλλα τόσα είναι η αλήθεια.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Τίποτα δικό του δεν κρατώ στα χέρια μου. Τα όπλα του, που μου ανήκουν κληρονομικά, τα πήραν άλλοι. Μπροστά μου φιλονικούσαν οι λωποδύτες, ποιος θα τ' αρπάξει.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Τα όπλα πάν' σ' εκείνον που έσωσε το πτώμα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Ο Αίας το έφερε στο στρατόπεδο.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Τότε ανήκουν σ' αυτόν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Άλλος τα πήρε.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Άλλος; Η κλίκα; Μη μου πεις αυτόν που υποψιάζομαι!

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Μάλιστα. Ο Οδυσσέας!

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ (αναστατώνεται): Πώς είναι δυνατό; Γιατί είναι χτισμένη τόσο άδικα η ζωή, να παίρνουν όλες τις τιμές τέτοια καθάρματα;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Και σ' εμένα, το μόνο που μένει, τ' ανδραγαθήματά του να με κυνηγάνε.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Με τέτοιο πατέρα, ο δρόμος είναι ανοιγμένος πια. Προχώρα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Σε τέτοιο λαμπερό δρόμο πώς να πατήσω εγώ; Τυφλώνομαι.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Να κάνεις πιο πολλά. Να τον επισκιάσεις.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Και που το σκέφτομαι, λυγίζω. Αν είχα τουλάχιστον τα άρματά του.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Να φτιάξεις άλλα. Στα δικά σου μέτρα. Τα όπλα μας είναι οι προεκτάσεις του μυαλού μας. Αυτά που αμέλησε να μας δώσει η φύση.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ (καθώς ψάχνει με τη ματιά του για τα όπλα του ΦΙΛΟΚΤΗΤΗ): Αυτό προσπαθώ κι εγώ τώρα... Να βρω πού είναι κρυμμένα μονάχα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Κι αν θες ν' ακούσεις τη συμβουλή μου, μακριά από την Τροία. Γύρνα στην πατρίδα σου και πολέμησε για το καλό του λαού σου. Είναι η μόνη μάχη πια μετά το ξεφτίλισμα αυτής της εκστρατείας.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Όχι. Ποτέ πίσω στην πατρίδα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Ο άνθρωπος δεν είναι μόνο σα ζώο, αλλά και σα φυτό. Αν ξεριζωθείς, δεν πιάνεις εύκολα σε άλλο χώμα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Κι εκεί άλλα φαντάσματα με κυνηγούν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Ο άντρας, με τα φαντάσματά του συντροφεύεται. Πιάσε φιλίες μαζί τους και πιες κρασί στην υγείά τους. Ο δρόμος μας είναι μακρύς κι ερημικός. Ένας θάνατος μας περιμένει όλος κι όλος. Μην τ' αποδιώχνεις.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Αυτά τα φαντάσματα που έχω εγώ είναι αγριεμένα. Από παιδί με κυνηγάνε. Σε κάθε γωνιά· στις ερημιές· με περιμένουν μ' ένα σπαθί ή με φωτιές ή μ' άγρια ουρλιαχτά.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Ημέρωσέ τα. Έτσι είναι πάντα στην αρχή.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Πώς;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Αγάπησέ τα πρώτα. Κι ύστερα λίγο-λίγο να τα πλησιάζεις. Όπως βλέπεις, κακό δε σου έχουν κάνει τόσα χρόνια. Αυτά όλα είναι παιχνίδια για να σε μετρήσουν. Πάρ' το απόφαση, αυτή είναι η μοίρα του άντρα. Με τα στοιχειά και τα φαντάσματα νταραβερίζεται ως το τέλος. Νομίζεις εγώ θα ζούσα ακόμη αν δεν τα είχα αυτά κοντά μου; *(Δείχνει όλους τους ΣΤΥΛΙΤΕΣ.)* Παντού... και πάνω και κάτω και σ' όλο το νησί με συντροφεύουν μέρα-νύχτα! *(Τον πιάνουν οι πόνοι στα πόδια. Είναι φανερό η προσπάθεια να συγκρατηθεί και να μη φωνάξει. Ιδρώτας τρέχει από το μέτωπό του. Ο ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ του πιάνει τους ώμους με συμπόνια.)* Δεν είναι τίποτα, μη φοβάσαι... Έτσι έρχονται αυτοί οι πόνοι και περνούν... Χρόνια ζω μ' αυτούς...

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Πού κρύβει το φάρμακο να στο φέρω;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Φάρμακο; Λες να νοιάστηκαν οι Αχαιοί για τέτοια όταν με παρατήσαν; Ο ύπνος είναι το μόνο γιατρικό. Αχ... δυναμώνουν τώρα... Και μόλις γίνουν αβάσταχτοι, παραλύω και με παίρνει ο ύπνος για λίγο... (Γέρνει και ξαπλώνει.) Με ήρεμα όνειρα... και τα φαντάσματά μου να μου μιλάνε... (Κοιμάται.)
[Ο ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ σιγουρεύεται πως είναι ζωντανός και μετά τραβιέται φανερά επηρεασμένος. Μένει σκεφτικός.]

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Ξένος στον πλανήτη, φίλιωσα με τα στοιχειά. Απανωτά τα οράματα με συντροφεύουν. Το χώμα με πονάει και οι πέτρες μου ρίχνονται. Σε πολιτεία από όνειρα κατοικώ μ' αέρινα καλντερίμια. Να ζήσω θέλω για πάντα, μα το σκοτάδι με προδίδει. Κι έρχεται και ξανάρχεται η τρομάρα.

Α' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Μακάριε αδελφέ, το μύρο σου.

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Φαντάσματα έχω ολούθε. Πανιασμένα από τον τρόπο ή κόκκινα από το πάθος. Με κανακεύουν ή με φτύνουν, ανάλογα τη μέρα. Χαζογελούν και μαραίνονται στη λιακάδα. Χάνονται κι ύστερα να τα πάλι όλο σβελτάδα. Μου τραγουδάνε ένα παραμύθι που δεν το πιστεύουν.

ΣΤ' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Κύριε ελέησον.

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Ελέησε τον άντρα. Δώσ' μου τη σύνεση να οδεύσω δίχως απώλεια. Ελευθέρωσε στο μυαλό μου καινούρια αγγεία: καινούρια κύτταρα. Ολοκλήρωσε το μυαλό μου, Κύριε. Να ζυγιάσω το είναι μου, ν' αρκεστώ σ' αυτό που είμαι.

Δ' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Η γνώση μ' αποστρέφει από το ένστικτο.

Γ' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Το ένστικτο μ' αποστρέφει από τη γνώση.

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Ελευθέρωσε το μυαλό μου, να λαμπρύνω το σκοτάδι.

Α' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Αφαίρεσέ μου την άρνηση.

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Το ναι με καίει. Το όχι προφυλάσσει. Το τίποτα

μ' ανακουφίζει. Το λίγο είναι πολύ. Το πολύ είναι ταπείνωση και πτώση. Η αγάπη μ' απαλλάσσει το πάθος με μικραίνει το μίσος μ' αφανίζει.

Ε' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Σώσε με, Κύριε.

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Επικλήσεις φωτός. Άνεμοι φωτός.

Ε' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Σώσε με, Κύριε.

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Χάος στις φλέβες μου. Γίνεσθαι ο δρόμος. Η πορεία ατέλειωτη και παράλληλη στο σύμπαν. Συμπαγής η πράξη κι άγνωστη η μοίρα. Ανελέητος ο αγώνας και μικρή η απολαβή. Χάος στις φλέβες μου και φως στο μυαλό μου. Μισή η ιδέα αποκαλύπτεται κι άλλη μισή εκτείνεται στο σκοτάδι. Όραμα και φάντασμα πάνε αδελφωμένα. Το ένα ολόφωτο και τ' άλλο άφαντο στο ψύχος.

ΣΤ' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Το σκοτάδι γέμει φωτός. Η ιδέα το ξεδιαλύνει.

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Ολόφωτο το χάος λοιπόν. Και το ένστικτο το ίδιο ολόφωτο. Μυριάδες τα νοήματα κι η ιδέα ελάχιστο δείγμα. Υποτυπώδης η σκέψη, σε μεγέθυνση.

Β' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Υποτυπώδης η γνώση, σε μεγέθυνση.

Α' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Ημιδιάστατη η γνώση, σε μεγέθυνση.

Δ' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Αμυδρή η μεγέθυνση.

Γ' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Αμφίβολη και η γνώση.

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Ημιδιάστατη η σκέψη. Αμυδρή η μεγέθυνσή της. Δυσθεώρητη η σύνθεσή της. Μεγέθυνση η οντότητα.

Δ' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Κύριε, γιατί μου δίνεις αυτήν τη χαρά του εαυτού μου;

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Δύναμη αισθάνομαι ατέλειωτη. Ψηλώνω όσο φτάνει η ματιά μου. Κι ακόμη πιο πέρα, ακόμη πιο πέρα υποθέτω και διαισθάνομαι. Νομίζω και ισχυρίζομαι. Τρυπώνω και ανακαλύπτω. Αποκαλύπτω και αποδεικνύω. Ενεργώ, ως το τέλος ενεργώ.

Ε' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Κύριε, γιατί με τρομάζει η ακινησία; Γιατί αποστρέφομαι την παντοτινή απραξία;

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Μεγέθυνση η σκέψη. Το ένστικτο η μόνη οντότητα. Το ένστικτο ομαδοποιεί την οντότητα. Η σκέψη εξατομικεύει την οντότητα. Και όμως, το ένστικτο με οδηγεί στη σκέψη. Ημιδιάστατη η οντότητα.

Δ' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Μα η χαρά είναι κάποια στιγμή ασκίαστη.

Γ' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Οι αισθήσεις ολοκάθαρες και αβίαστες.

Α' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Ανάλαφρος ταυτίζομαι στη φύση με τελειότητα.

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Κάποια στιγμή· όλα φωτίζονται από ολούθε, Κύριε! Κι αυτή η ευτυχία ξάφνου χάνεται. Και δεν ξανάρχεται. Και δε θυμάμαι το σχήμα της ψυχής μου εκείνη τη στιγμή.

Δ' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Ποιο είναι το σχήμα, Κύριε, που φωτίζεται από ολούθε;

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Ποιο σχήμα είναι αυτό, να το δώσω στη σκέψη μου; Όλα όσα γνωρίζω σκιάζονται. Κι όμως υπάρχει· μόνο που η αγαλλίαση τότε, δε μ' άφησε να το συλλάβω.

Α' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Δεν είναι το σχήμα· είναι άλλο το φως!

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Άλλο το φως. Επικολλάται ολούθε κι ανταυγάζει. Αιωρείται παντού και εισδύει. Παμμέγιστη η Φύση, βρίθει από φαινόμενα. Συμπαγής η Φύση. Ενσωματωμένος ο άνθρωπος. Φύση το ένστικτο. Φύση η σκέψη. Φύση η ιδέα. Φύση η οντότητα. Τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της σκέψης μου εμπλουτίζουν τη φύση. Η επίκτητη γνώση μου μακραίνει το σύμπαν. Συμπαγής η φύση. Συμπαγείς η ζωή και ο θάνατος.

[Ο ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ ξυπνάει ανάλαφρος. Ο ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ γυρνάει και τον περιμένει να μιλήσει.]

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Τόσα χρόνια αυτά τα ίδια οράματα. Οι ίδιοι άντρες. Ο ένας τους πέθανε σήμερα... (Έχει ανασηκωθεί και κάθεται σταθερά στη θέση του.) Κλωθογυρνούνε σκέψεις. Παίρνουν αποφάσεις. Την άλλη μέρα τις αναποδογυρίζουν. Και πάλι φτου κι από την αρχή... Τον τελευταίο καιρό έχουν γαληνέ-

ψει λίγο. Ό,τι λένε, δεν το ξελένε εύκολα... Παλιότερα ήταν ανυπόφοροι. Σπαρταρούσαν από την αμφιβολία. Μέρες και νύχτες κλαίγαν από τη δυστυχία τους. Περίμεναν τη φώτιση κι εκεί που όλα μοιάζαν να καθαρίζουν, να σου και μπερδεύονταν πάλι, και δώσ' του από την αρχή... Δέκα χρόνια αυτά τα στοιχεία δε μ' άφησαν ούτε μια μέρα. Κάθε φορά που οι πόνοι με ρίχναν σ' αυτό το λήθαργο, εκείνα ερχόντουσαν και με συντρόφευαν. Μαχητικά στην αρχή· δυστυχισμένα κατόπι· αποφασιστικά αργότερα· τα ξέρω ένα-ένα με τις φωνές τους και τα χούγια τους. Ζούνε κάθετα, στο ύψος. Το Μύθο υπηρετούνε. Τον πιο σπουδαίο προστάτη και τροφό των αντρών. Αυτός που μεγεθύνει το κάλλος και την επικυριαρχία μας...

[Ο ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ κοιτάει ολόγυρα, μα δε δείχνει να τα αντιλαμβάνεται.]

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Εδώ είναι, μη βιάζεσαι. Είναι τα μόνα που σου ανήκουν. Σα σκυλιά σ' ακολουθούνε ολούθε. Κι αν τα ημερώσεις και τους φερθείς καλά, καλά θα σου φερθούνε κι αυτά. Κι αντί να σε τρελαίνουν, θα σου στεριώνουν το λογισμό.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ (τον κοιτά θαυμαστικά): Κι αυτούς τους πόνους κάθε πότε τους έχεις;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Κάθε λίγο.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ (με κομμένη ανάσα): Όλα αυτά τα χρόνια;

[Ο ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ κουνά το κεφάλι του καταφατικά.]

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Δε λύγισες ποτέ;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Πολλές φορές.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Και τι έκανες;

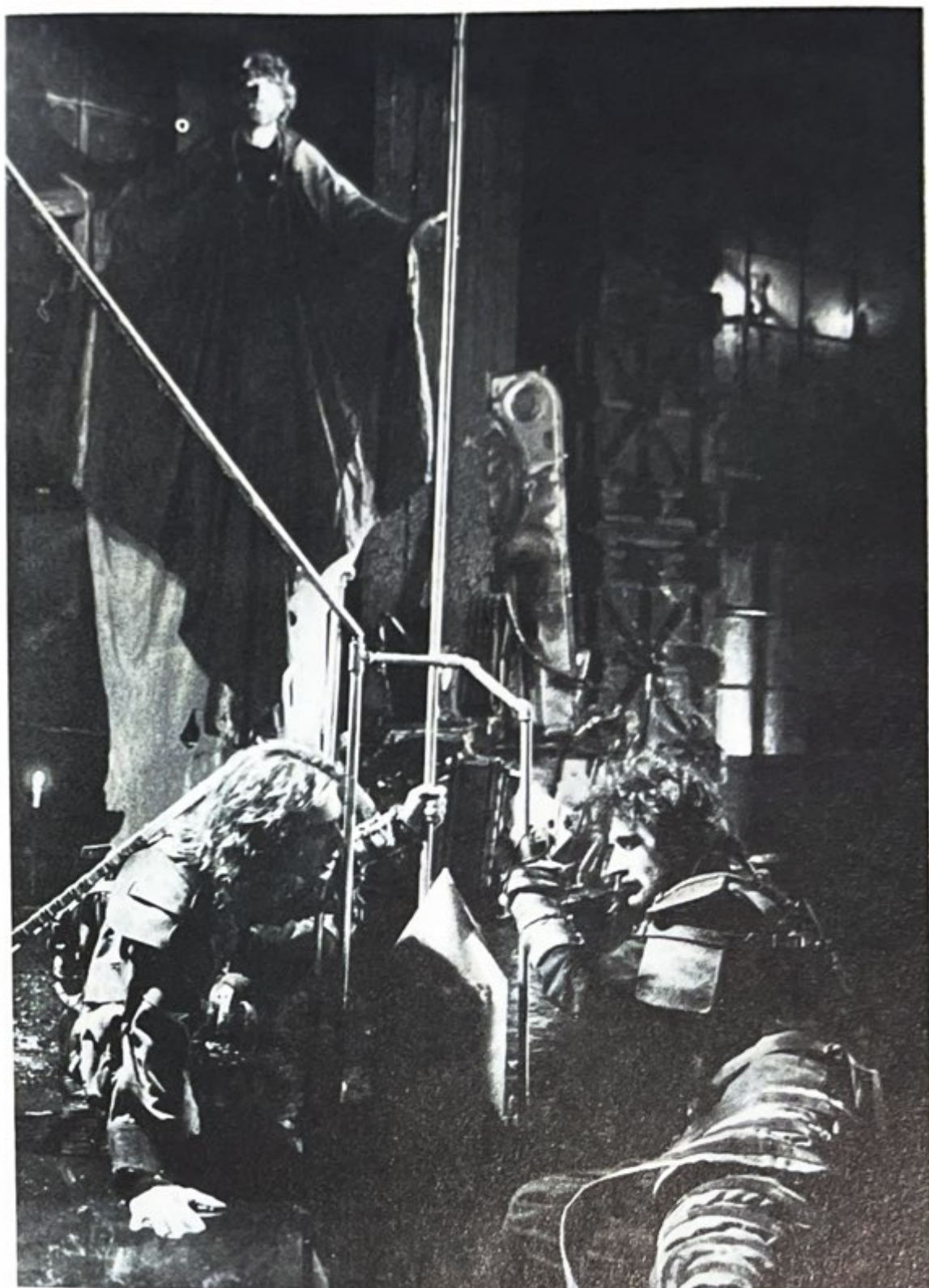
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Στην αρχή δεν το έβαζα κάτω. Έλεγα πως κάτι θα γινόταν να σωθώ. Πως θα με λυπόταν ο Θεός και θα 'στελνε κάποιο καράβι, να πιάσει σ' αυτή την ξέρα, όπως καληώρα. Μα όταν πέρασαν τα

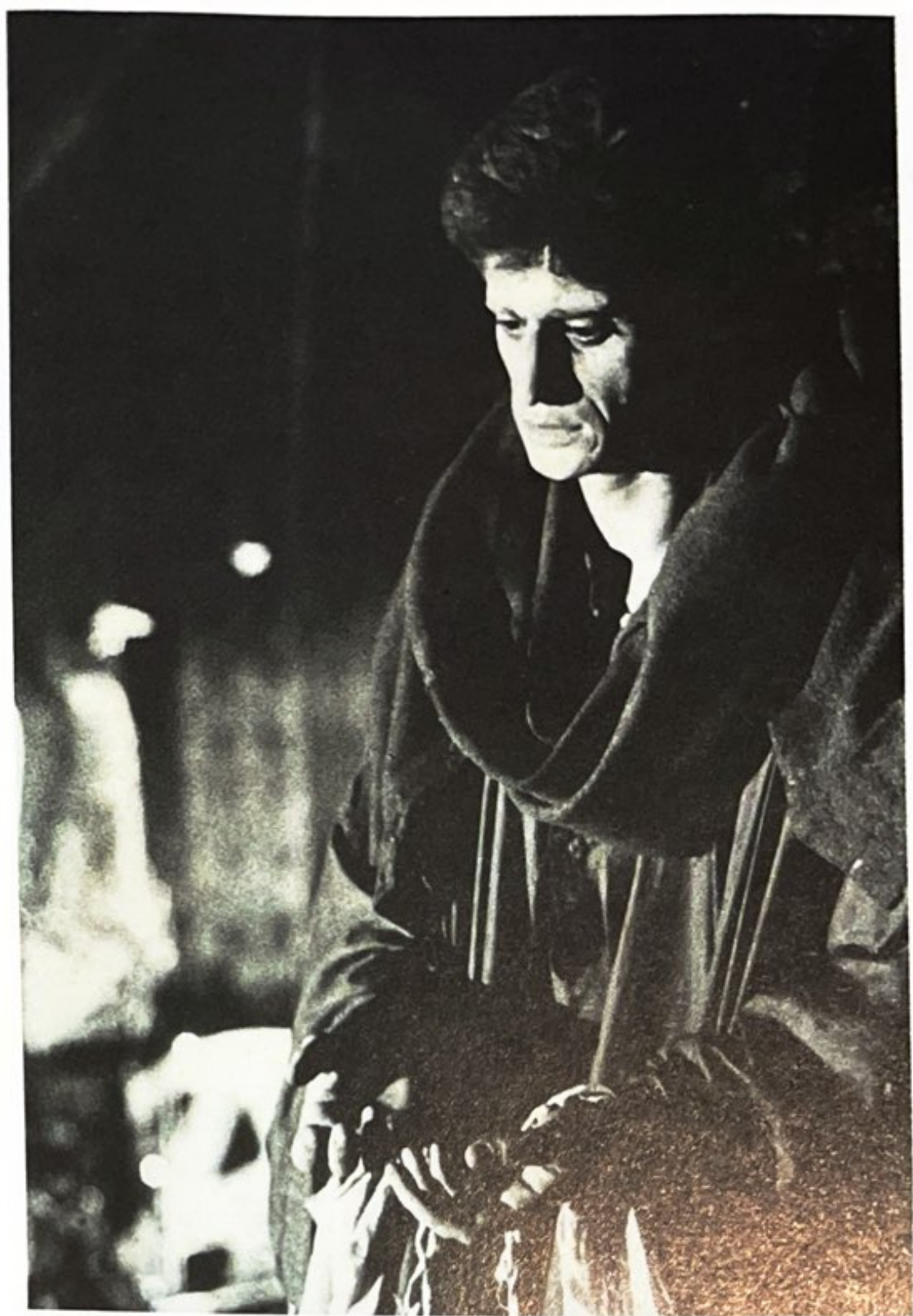

χρόνια, έχασα την υπομονή μου. Συχνά αποφάσιζα να πηδήξω στη θάλασσα να πνιγώ. Μ' έσωξαν την τελευταία στιγμή τα φαντάσματά μου. Αν δεν ήταν αυτός ο στοιχειωμένος λήθαργος, δε θα ζούσα σήμερα. Με τα χρόνια, έμαθα να ζω με τον πόνο μου.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Τέτοιο σφάχτη;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Όλοι οι πόνοι του ανθρώπου είναι το ίδιο, πόνοι. Άμα δε γίνεται αλλιώς, τους συνηθίζεις όπως την ανάσα σου. Εκείνο που δε συνήθισα ακόμη, είναι που δεν μπορώ να πάρω τα πόδια μου. Αυτό είναι που μ' απελπίζει. Που σέρνομαι... Σαν το φίδι που με δάγκωσε.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Σε καταλαβαίνω. Στη θέση σου θα ριχνόμουνα στη θάλασσα. Τι να την κάνω τη ζωή, άμα δεν παίρνω μέρος.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Παίρνω μέρος.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ (γελάει): Χωρίς ποδάρια;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Η ζωή έχει παντού ποδάρια. Ο θάνατος τα κόβει. Όταν κορφολογείς το κλήμα, βγάζει από αλλού κλαδιά. Δέκα χρόνια ότην εξορία κι αισθάνομαι πως έζησα απανωτές φορές. Ούτε μια στιγμή δεν πήγε χαμένη!

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ (εξακολουθεί να γελάει): Τι έκανες δηλαδή; Ούτε μια καλύβα δεν κατάφερες να φτιάξεις. Μέσα στη γη κοιμάσαι, όπως στον τάφο.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Όσο εκείνοι πολέμαγαν να σκαρφαλώσουν στα τείχη της Τροίας σαν τα μικρά παιδιά, εγώ πολέμαγα το θάνατο. Νίκησα την πείνα, τη δίψα, το κρύο, τη μοναξιά.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Νικιέται η μοναξιά, Φιλοκτήτη;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Νικιέται. Η φύση έχει συνοχή. Είναι συμπαγής. Ένα μ' εσένα. Τα αισθάνεσαι όλα κολλημένα στο πετσί σου.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Εγώ, αν δεν έχω κάποιον ν' αλλάξω μια κουβέντα, τρελαίνομαι.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Τρελαίνεσαι γιατί δε βλέπεις άλλον απ' τον εαυτό σου.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Τι πα' να μου πεις τώρα;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Νομίζεις πως η κουβέντα σου είναι όλο το παν σ' αυτόν τον κόσμο. Κι αν δεν την ακούσει κάποιος άλλος, θα χάσει η Βενετιά βελόνι! Στη μοναξιά δε μετράνε τίποτα τα λόγια. Μετράνε οι ήχοι, τα χρώματα, οι μυρουδιές, οι πόνοι, τα βάσανα, η απελπισία, τα όνειρα. Φυτεύεις το κεφάλι σου στον αιθέρα και υπάρχεις. Στη μοναξιά δεν έχεις εαυτό, αλλά οργανισμό. Πάλλεσαι με τη φύση. Ταυτίζεσαι. Συνδιαλέγεσαι στη σιωπή, με τις δονήσεις που δέχεται κι εκπέμπει το δέρμα σου... Ο κόσμος είναι γεμάτος μηνύματα. Η μοναξιά σε μαθαίνει να τα συλλαμβάνεις. Σου οξύνει μιαν άλλη αίσθηση, τη νόηση, πολυτιμότερη όλων. Μέσα από αυτή σου αποκαλύπτονται τα μυστικά. Γίνεσαι κοινωνός με αυτό που δεν επιδέχεται ούτε ερώτηση, ούτε απάντηση, ούτε διαίρεση. Το απλό και το τέλειο, το ένα. Που γίνεται αμέσως δεκτό, σαν ένα κομμάτι του οργανισμού μας, σαν ένα εντόσθιο. Που εμφυτεύεται και διαχέει τις βολταϊκές του ορμόνες.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Με την κουβεντούλα, βλέπω, αναπτέρωθηκε το ηθικό σου!

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Αυτά που σου λέω, τα εννοώ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Και βέβαια τα εννοείς, αλλά τα λες κιόλας!

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Θαρρείς ότι σου παριστάνω τον καμπόσο;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Όχι, αλλά δεν αντέχει κανείς πολύ στη σιωπή.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Ερημίτης δεν είμαι.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Έτσι μπράβο!

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Μα τα κατάφερα. Κι αν χρειαστεί κι άλλο, θα μείνω.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Δηλαδή;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Αν μου πεις λόγου χάρη «έλα να σε πάρω στην Τροία», θα προτιμήσω την ερημιά.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ (γελάει): Στην Τροία; Δε θα 'σαι στα καλά σου.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Θέλω να πω...

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Μα τι δηλαδή περνά από το μυαλό σου;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Είπα, αν...

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Ούτε να την ακούω δε θέλω. Και με την ιδέα μονάχα πως ο πατέρας μου άφησε εκεί τα κόκαλά του, ανατριχιάζω.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Μπράβο.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Τα δικά μου φαντάσματα δεν είναι ημερωμένα σαν τα δικά σου. Ούτε διακρίνω τα χούγια τους και τις φωνές τους. Και δεν έχουνε μια γνώριμη μορφή, κάθε τόσο που ξεπετάγονται μπροστά μου. Ούτε πάλι τι ζητάνε από μένα κατάλαβα ακόμη. Το μόνο που ξέρω από αυτά, είναι πως βάλθηκαν να με τρελάνουν. Στην Τροία δε μ' άφησαν σε χλωρό κλαρί. Λίγο έλειψε να φύγω σαλεμένος.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Να λοιπόν που σε προστατεύουν!

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Τέτοια προστασία να μου λείπει. Δεν ξέρω πού να κρυφτώ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Στο σπίτι σου.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Έτσι κάνει ένας άντρας;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Κάνει ό,τι πιο βολικό να μην του στρίψει.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Μα κι απ' το σπίτι μου για τον ίδιο λόγο έφυγα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Εγώ δίνω και τη ζωή μου να γυρίσω.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Πάει, παραιτήθηκες λοιπόν!

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Αντίθετα. Τα πιο σπουδαία τα κάνει κανείς στην πατρίδα του.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ (χασκογελάει πονηρά): Θα εννοείς κανένα κοριτσάκι, Φιλοκτήτη!

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Από τα κατουρημένα τείχη της Τροίας, σπουδαιότερο βέβαια.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Έτσι κάνουν οι άντρες;
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Ό,τι βολεύει καλύτερα κάνουν. Αυτός είναι ο μοναδικός κανόνας του παιχνιδιού.
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Άλλα ξέρω από τον πατέρα μου. Όπου γινόταν πόλεμος, ήταν και σπίτι του.
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Λίγο τον ήξερες.
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Ο θάνατός του, αυτό μου λέει. Ήσουν και φίλος του...
[Τον παρατηρεί προσεκτικά.]
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Το νου σου όλο στην Τροία τον έχεις εσύ...
[Απομακρύνεται λίγο προς τη σπηλιά του.]
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Εγώ είμαι άλλο, νεαρέ. Δεν πάω ποτέ να πολεμήσω στα χαμένα. Με τα όπλα που κρατώ στα χέρια μου, δε φοβάμαι κανένα. Αλλά τη δύναμή μου δεν τη χαραμίζω σε τέτοιους πολέμους.
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Ακόμη και σαν ξέρεις ότι αφανίζεται όλη η Ελλάδα εκεί πέρα;
[Κάνει ακόμη πιο πίσω, τρομαγμένος.]
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Όστε αυτό ζητάς. Να πάω στην Τροία.
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ (θορυβημένος, αλλάζει ταχτική): Ζητάω να με φωτίσεις σα γεροντότερος.
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Ο άντρας μόνος του φωτίζεται.
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Η μοναξιά σου σ' έχει κάνει εγωιστή, Φιλοκτήτη.
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Ό,τι έχω μάθει, απ' τα παθήματά μου το διδάχτηκα. Έχεις εσύ τη μοίρα τη δικιά μου; Τα δικά μου φαντάσματα και τις έννοιες; Καίγεται το κορμί σου από πόνους κάθε λίγο; Διδάχτηκες τίποτα από όσα σου λέω τόσην ώρα; Όλο αντιρρήσεις είσαι και πόζες.
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Υπάρχουν ορισμένα πράγματα στη ζωή, που είναι κοινά για όλους. Εκεί θέλω να με βοηθήσεις με την πείρα σου.
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Κοινά στη ζωή; (Γελάει.) Μόνοι μας είμαστε και μοναδικά όσα συναντάμε.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Μην κάνεις τον ανήξερο. Αυτή η κλίκα που στέκει ψηλότερα απ' όλους και διαφεντεύει τη ζωή του κάθε ανθρώπου, κοινή δεν είναι; Έτσι παρόμοια γελάει μπροστά στους νέους.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Για ποια κλίκα μου μιλάς; Για τον Οδυσσέα και τους ομοίους του;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Γι' αυτούς κι ακόμη περισσότερους; κι άλλες κλίκες, ομοούσιες σ' όλον τον πλανήτη, που αγκαλιάζονται και συνθέτουν μια παμμέγιστη αρπάγη, ανθρωποφάγα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Και νομίζεις πως αυτοί έχουν δεσμούς μεταξύ τους και σημάδια;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Τα κοινά συμφέροντα τους δένουν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Υπάρχουνε κοινά συμφέροντα;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Βέβαια.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Ποια;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Το πλιάτσικο στην Τροία φέρ' ειπείν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Σαν φτάσουν μπροστά στο χρυσάφι, όμως, να ξέρεις πως ο καθένας θα κοιτάξει να το βάλει μόνος στην τσέπη του.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Κι ωστόσο τώρα ενεργούν όλοι μαζί, σαν ν' ακολουθούν κάποιον κοινό κώδικα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Τον γνωρίζεις αυτόν τον κώδικα;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Εγώ; Από ποιον να τον μάθω; Τον πατέρα μου μόνο νεκρό τον γνώρισα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Ούτε εγώ τον ξέρω, μα τον Θεό.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Άσε την πλάκα, σας ξέρουμε.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Αλλά ούτε υπάρχει τέτοιο πράγμα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ (κοροϊδεύει): Αλήθεια; Τότε γι' αυτό σ' έχουν παρατημένο εδώ, μακριά από το λουφέ!

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ (αρπάζεται): Ποιο λουφέ, ρε τσόγλανε; Ο πατέρας σου για το λουφέ σκοτώθηκε;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Δεν πρόλαβε.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Αυτήν την ιδέα έχεις για τον Αχιλλέα;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Το ίδιο μ' αυτούς ήταν κι εκείνος. Τις τι-

...μές μονάχα να έβλεπες στο πτώμα του, θα καταλάβαινες. Ούτε Θεός να ήταν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Κοροϊδεύεις τις τιμές σε τέτοιον ήρωα;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Κι άλλοι, απλοί στρατιώτες, πολέμησαν σαν ήρωες, αλλά δεν είδα να νοιαστούν ούτε να τους θάψουν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Ζηλεύεις το θάνατο του πατέρα σου;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Να ζηλέψω το θάνατο; Όχι δα!

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Τότε η μεγάλη θλίψη θα σε τρέλανε.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Να που τώρα μιλάς με τον ίδιο κώδικα!

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Ο άντρας είναι μόνος του. Πάρ' το απόφαση.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Μα μπρος στη μάσα, είναι οι λίγοι, παρεούλα!

[Ο ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ κάνει πίσω στη σπηλιά του.]

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Γιατί φεύγεις;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Μίλησες άπρεπα για τον πατέρα σου και δε σ' εμπιστεύομαι.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Τον πατέρα μου τον τιμώ, αλλά βλέπω μακρύτερα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Δε βλέπεις ούτε τη μύτη σου.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Αυτά με κάνανε και πήρα τα μάτια μου απ' την Τροία.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Και να 'μενες, δε θα 'ταν πολλά τα ψωμιά σου.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Είδα τα ψωμιά του Αία που ήταν παλικάρια!

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ (με μεγάλο ενδιαφέρον): Του Αία είπες;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Τον υποχρέωσαν να σκοτωθεί, επειδή τον υποστήριζαν οι φτωχοί κι οι κατατρεγμένοι.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ (πιάνει το κεφάλι του κεραυνόπληκτος): Πέθανε ο Αίας;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Όπως δεν έχει πεθάνει κανένας Έλληνας. Αυτοκτόνησε.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Τρελάθηκε;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Έτσι είπαν. Μα εγώ τα είδα όλα. Άλλη είναι η αλήθεια.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Τρελάθηκε. Ο Έλληνας ακολουθεί τη μοίρα του ως το τέλος, όσο βαριά κι αν είναι.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Άκου πρώτα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ (αναστατωμένος): Ο Αίας τρελάθηκε.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Ακριβώς το ίδιο είπαν κι αυτοί. Γι' αυτό σου λέω πως μιλάς με τον ίδιο κώδικα. Όποιος μας χαλάει τη δουλειά, είναι τρελός! Αν είναι δυνατόν να τρελαθεί ένα γομάρι σαν τον Αία! Το κακό άρχισε με το θάνατο του πατέρα μου. Δόθηκε φοβερή μάχη με τους Τρώες, για να πάρουνε το πτώμα του. Από τη μια ο Αίας με τον Οδυσσέα κι από την άλλη όλος ο στρατός των Τρώων. Ο Αίας κρατούσε με το ένα χέρι το πτώμα του πατέρα μου και με το άλλο έκοβε κεφάλια. Ο Οδυσσέας με τα δυο χέρια ελεύθερα σκότωνε τους Τρώες που θέλαν να κερδίσουνε το σώμα του. Τους παρακολουθούσαν όλοι, Έλληνες και Τρώες, με κομμένη την ανάσα. Και όταν νικήσαν κι έφερε ο Αίας το πτώμα του πατέρα μου, το πενήσαν και το κάψαν, γεννήθηκε το πρόβλημα, ποιος από τους δυο έπρεπε να πάρει τα όπλα του. Αλλά ήταν δύσκολο, γιατί κι οι δυο πολέμησαν πράγματι σα γίγαντες. Ρώτησαν λοιπόν τους στρατιώτες. Άλλοι λέγαν για τον Αία, άλλοι για τον Οδυσσέα. Αποτάθηκαν στους Τρώες, αλλά κι εκεί η ίδια διχογνωμία. Οι πλούσιοι προτίμησαν τον Οδυσσέα, γιατί πολέμησε σα βασιλιάς, με τα δυο του χέρια ελεύθερα. Οι φτωχοί τον Αία, γιατί χωρίς αυτόν να φορτωθεί το πτώμα του Αχιλλέα, ο Οδυσσέας θα ήταν περιττός. Ρωτήσαν τέλος και τους σκλάβους κι εκείνοι υποστήριξαν τον Αία. Ο Αίας, είπαν, πολέμησε με το ένα χέρι, ενώ ο Οδυσσέας με τα δύο. Κι αυτό ήταν το δίκαιο, αλλά δεν άρεσε στους μεγαλόσχημους κυρίους, γιατί προερχόταν από τους καταφρονημέ-

νους. Κορόιδευαν μάλιστα κι αποκαλούσαν τον Αία βαστάζο. Δώσαν, λοιπόν, τα όπλα στον Οδυσσέα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ (αγανακτισμένος): Πάλι αυτός;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Είδες πόσο βαθιά χωμένος είναι μες στο σύστημα; Γι' αυτό ο Αίας αποτραβήχτηκε και του μήνυσε πως θα τον σκοτώσει. Να, του πήγε. Κρύφτηκε στη σκηνή του και περίμενε ξάγρυπνος το θάνατό του. Κι αντί γι' αυτόν, μάθαμε πως αυτοκτόνησε ο Αίας. Για μένα, όμως, είναι άλλο. Φοβήθηκαν τους σκλάβους που είχαν αναστατωθεί με την αδικία και στείλαν και τον σκότωσαν στον ύπνο με το ίδιο το σπαθί του.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Και πώς το δικαιολόγησαν;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Τα παραμύθια τους. Πως τάχα του παρουσιάστηκε η Αθηνά και τον πρόσταξε να καταπιεί την προσβολή και να μην πειράξει τον Οδυσσέα. Μα εκείνος δεν την άκουσε και του 'στειλε μian αλογόμυγα, που τον τρέλανε. Βλέπεις, ανήκουν και οι θεοί στο σύστημα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ (σκεφτικός): Έτσι είπαν;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ (χασκογελάει): Από αλογόμυγα ο Αίας!

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Τώρα βέβαια, ήταν λίγο χοντρόμυαλος ο μακαρίτης...

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Και χίλιες αλογόμυγες, τέτοιο βόδι δεν το πιάνουν. Άλλη ήταν η αλογόμυγα. Η γνώμη των σκλάβων και η αναταραχή τους με την αδικία που τσίμπησε τα αχαμνά της εξουσίας.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Και τι αξία έχει η γνώμη των σκλάβων;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Βλέπεις πώς μιλάς κι εσύ; Ρωτήθηκαν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Και ποιος ηλίθιος το 'κανε αυτό;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Κάποιος παραβίασε τον κώδικα, ε; Όλοι τους. Θέλαν να παραστήσουν τους καμπόσους, δεν καταλαβαίνεις; Λες και δεν είχανε οι Τρώες παλικάρια. Μα σαν είδαν πως τα πράγματα στραφήκαν ε-

- ναντίον τους, χέστηκαν. Έτσι και του κατέβαινε του Αία να τους χρησιμοποιήσει, δε θα έμενε ρουθούνι.
- ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Δε θέλω ν' ακούσω άλλα για την Τροία.
- ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Εκεί βρίσκεται η Ελλάδα τώρα, Φιλοκλήτη, αυτά είναι και τα νέα της.
- ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Και τι με νοιάζει εμένα, μου λες; Σαπίζω ολόκληρος. Κάθε μέρα και πιο πολύ. Ό,τι είχα επιθυμήσει στα νιάτα μου, δεν μπορώ πια να το ελπίζω. Κι αυτό θα 'ναι όλο κι όλο μ' εμένα... Σκασίλα μου για τον Αχιλλέα, για τον Αία και για όλους σας... (Αποτραβιέται στη σπηλιά και στέκει στην είσοδο.)
- ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Σε καταλαβαίνω.
- ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Και τι βγαίνει μ' αυτό;
- ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Απόκτησες ένα φίλο.
- ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Να σε κάνω τι; Να μου συμπαρασταθείς στο τέλος μου;
- ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Αφού τα 'βγαλες πέρα ως εδώ, έχεις ζωή μπροστά σου.
- ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Να περπατήσω δεν μπορώ. Να μασήσω, δεν έχω πια δόντια. Τα χέρια μου μόνο μ' απομείνανε, να τεντώνω το τόξο μου για κανένα αγριόγιδο που λαθεύει από δω, μα κι αυτά άρχισαν να βαρβαίνουν.
- ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ (κάνει να τον πλησιάσει): Μην απελπίζεσαι.
- ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Μη με πλησιάζεις... Όρνιο.
- [Ο ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ σταματάει.]
- ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Ποτέ δε με πλησίασε άνθρωπος για καλό εμένα. Η ερημιά μου πρέπει και ο θάνατος. Δε σε απωθεί η μπόχα μου;
- ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Το μυαλό σου δε μυρίζει, Φιλοκλήτη.
- ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Μόνο τα όρνια μπορούν να σταθούν κοντά σ' ένα σαπίμι, γιατί αυτή είναι η τροφή τους. Τέτοιος είσαι κι εσύ.
- ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Σου απάντησα. Δεν την αντέχω την α-

ποφορά σου, μα η ευωδιά του μυαλού σου με κάνει και την ξεχνώ!

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Τι να το κάνω αυτό, αφού θα σβήσει εκείνη την ώρα; Άδικος κόπος που το κράτησα ακμαίο.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Δεν έχεις προδώσει τον εαυτό σου, λίγο το 'χεις; Κι αν, όπως λένε, παίζει σπουδαίο ρόλο το γερό μυαλό στον Άδη, σε καλό θα σου βγει.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Μιλάς σαν νεκροπομπός. Χάσου από τα μάτια μου.

[Ο ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ αποτραβιέται στην αρχική του θέση.]

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Δε μου πάει η καρδιά να σ' αφήσω έτσι. Εξάλλου έχω καιρό ώσπου να διορθώσουν το καράβι... Δε σε κακίζω. Η μοναξιά σ' έχει κάνει έτσι. Υποπτεύεσαι και τον ίσκιο σου ακόμη. Στέκεσαι μπρος στη σπηλιά, για να μη σου κλέψω τα πράματά σου! Δε σου λέει τίποτα που είμαι γιος του Αχιλλέα; Άλλη ανατροφή έχω πάρει.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Ποιον Αχιλλέα; Εσύ ασεβείς στη μνήμη του.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Δεν κατάλαβες πως ήρθα με τα μυαλά μου ταραγμένα από το στρατό;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Τόσο το χειρότερο.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Πατέρα δεν έχω να με συμβουλέψει.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Ολόκληρος άντρας. Είναι γελοίο να παριστάνεις το ορφανό.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Πάντοτε από το γιο λείπει ο πατέρας.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Δε μου αρέσουν οι κουβέντες σου, ούτε οι πράξεις σου. Για άλλα πράγματα είσαι ταγμένος από τη γενιά σου κι άλλα σκαρώνεις. Κι αν ο σκοπός σου είναι να μπεις σε κάποια κλίκα, αυτό δεν είναι δύσκολο. Αρκεί να κάνεις καμιά παλιανθρωπιά. Τότε θα σε δεχτούνε, γιατί μ' αυτή θα σε κρατάνε στο χέρι τους.

[Ο ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ ταραάζεται. Κομπιάζει.]

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Με την παλιανθρωπιά μόνο σε δέχονται;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Ας την πούμε βρομοδουλειά καλύτερα. Άλλος τρόπος δεν υπάρχει. Σαν είναι τέτοιο το σκαρί σου, δε χάνεις τίποτε. Γίνεσαι όμοιός τους και τα πάτε μια χαρά. Μα όταν έχεις ευαισθησίες και τα ρέστα, πας χαμένος. Ο τίμιος άντρας δε σκέφτεται ποτέ να μπει σε κλίκες. Ακολουθεί τη μοίρα του ολομόναχος.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ (*υποκρίνεται, ταραγμένος*): Αυτά ίσως να μυρίστηκα κι έφυγα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Και ποια βρομοδουλειά σου ζήτησαν;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Καμιά. Δε μου άρεσε το στυλάκι τους, αυτό είναι όλο.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Σου φέρθηκαν άσχημα;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Όχι.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Τότε, τι τους κατακρίνεις;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Δε μ' άρεσαν αυτά που κάναν σε άλλους.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Κι όμως, ο Οδυσσέας έπαιξε τη ζωή του για τον πατέρα σου. Του χρωστάς μεγάλη τιμή.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Πήρε τα όπλα του. Αυτή είναι η μεγαλύτερη τιμή. Στον Αία χρωστάω τιμή από δω και πέρα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Αυτό είναι δίκαιο. Έχεις και τα καλά σου...
(*Τον πλησιάζει λίγο.*) Τώρα αξίζεις να σε πλησιάσω...
Το βλέπω κι εγώ ότι σου λείπει ο πατέρας.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Οχτώ χρονών μ' άφησε στο σπίτι. Κι όταν ανδρώθηκα, με πήραν να τον νεκροφιλήσω. Ό,τι είχα να μάθω απ' αυτόν, μου το μήνυσε με τον καπνό του σώματός του. Αυτή τη μαύρη τσίκνα βλέπω πάντα εμπρός, όταν αναρωτιέμαι και πελαγοδρομώ. Κι αν είναι αυτή η απάντηση, τότε ο θάνατος δεσπόζει σ' όλα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Φρόντισε να βρεις τίμιους άντρες, να τους μιμηθείς.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Βρήκα εσένα, αλλά μ' αποδιώχνεις.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Όταν μιλάς συνετά, σε θέλω.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Και πώς θες να ξέρω; Είμαι ολότελα άμαθος, Φιλοκτήτη. Άλλη ζωή είχα στο σπίτι μου κι άλλη απάντησα στην Τροία. Με τη μάνα μου, ό,τι ποθούσα τ' αποκτούσα. Στην Τροία, μόλις πήγαινα να μπω σε κάποιο κόλπο, τα 'κανα ρόιδο. Μόνο στη μάχη τα πήγαινα καλά.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Να που έμαθες να σώζεις τη ζωή σου.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Για να πεθάνω πολεμούσα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Άσχημη τακτική.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Με τον πόλεμο το θάνατο επιδιώκουμε.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Με τον πόλεμο τον θάνατο πολεμάμε.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Σχήμα οξύμωρο!

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Έτσι μας καταράστηκε ο Θεός. Να σκοτώνουμε το θάνατό μας σκοτώνοντας έναν άλλον.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Δε μ' αρέσει η ζωή όπως είναι. Νιώθω πως ήρθα σε λάθος πλανήτη. Δεν αξίζει ο Θεός να τον τιμούμε.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Ίσως δεν είναι τόσο σκληρός. Υπάρχουν σκέψεις και σκέψεις του Θεού που τις ακολουθούμε.

Όλο αυτό το αχανές, δεν είναι άδειο.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Εκεί που πάω να χαρώ, ξάφνου όλα μαυρίζουν μπρος μου.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Όπως η νύχτα διαδέχεται τη μέρα. Όταν είσαι νέος, οι εναλλαγές είναι ταχύτερες.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Τι να την κάνω τη νεότητα τέτοια που είναι; Όταν πήγαινα στην Τροία, έκανα μεγάλα όνειρα. Και τι δε φανταζόμουνα για τον εαυτό μου. Μα μόλις έφτασα εκεί, όλα ανατραπήκαν. Ρεζιλίκι ήτανε. Σχεδόν με ξέχασαν. Ο Αγαμέμνονας, μόλις και καταδέχτηκε να με κοιτάξει. Ακόμη και τ' όνομά μου έχασα και με φώναζαν γιο του Αχιλλέα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Δεν είναι μικρός ο τίτλος.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Για ένα νέο, βαρύτατος, Φιλοκτήτη.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Περίμεναν από σένα την ίδια αντρεία.
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Αυτό ήταν το λάθος τους. Ο πατέρας μου φαντάζει άφταστος μέσα μου.
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Υπομονή.
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Όχι. Άλλη ζωή μου πρέπει εμένα. Άλλος δρόμος.
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Ανήκεις σε γενιά πολεμιστών. Ό,τι άλλο να κάνεις, δε θα σ' εμπιστευτούν.
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Δεν μπορώ να περιμένω, πότε ο Αγαμέμνωνας θα καταδεχτεί να με κοιτάξει.
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Δεν μπορείς να περιμένεις; (Γελάει.) Σ' όλη σου τη ζωή θα περιμένεις. Και θα σ' έχει ελνοήσει πολύ η μοίρα, αν σου γίνει κάτι απ' αυτά που περιμένεις.
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Δηλαδή συμφωνείς κι εσύ, πως η μοίρα μου είναι η Τροία;
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Ποιος είναι αυτός ο άλλος που συμφωνεί;
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ (τα γυρίζει): Αυτοί που λένε πως είναι φίλοι μου.
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Κακοί φίλοι όποιοι κι αν είναι. Η μοίρα σου είναι να βασιλεύεις.
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Κι αν θέλω να τριγυρνώ τον κόσμο, ώστε να μην προλαβαίνω να γνωρίσω έναν τόπο κι όλο να φεύγω, ώσπου να σβήσει ο κόσμος από τα μάτια μου;
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Όπου και να σε βρει ο θάνατος, το ίδιο πονάει.
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Αν δεν έχεις κάνει τίποτα για να λυπηθείς που θα τ' αφήσεις; αν έχεις κάνει μίαν άκαρπη ζωή, γιατί να πονέσεις;
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Γιατί το σκοτάδι τότε είναι πιο βαθύ. Η συνετή ζωή σε οδηγεί λίγο-λίγο στο φως. Η σκέψη σου αλλοιώνει τους πρωταρχικούς φόβους και σου αποκαλύπτει το αρχέτυπο, αν είσαι τυχερός. Εκεί επικρατεί φως.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Σε τι διαφέρει το φως από το σκοτάδι; Το ένα είναι μαύρο και το άλλο λευκό. Το ένα σε τυφλώνει με την έλλειψη και το άλλο σε τυφλώνει με τη λάμψη του. Τίποτα δεν είναι στα μέτρα μας στον πλανήτη αυτόν, Φιλοκτήτη.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Αδύνατο. Όλος αυτός ο οργασμός ζωής, κάπου κρύβει την αποκάλυψη.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Τίποτα. Τίποτα. Ψέμα ανενδοίαστο είναι όλα. Θα ζήσω κι εγώ, όσο πιο ανενδοίαστα γίνεται! *[Τον ΦΙΛΟΚΤΗΤΗ τον πιάνουν ξαφνικά οι πόνοι και σε λίγο κοιμάται. Ο ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ ψάχνει ανενδοίαστα για τα όπλα. Πάει προς τη σπηλιά, ενώ οι ΣΤΥΛΙΤΕΣ αρχίζουνε πάλι την προσευχή τους. Μπαίνει στη σπηλιά, ψάχνοντας προσεκτικά.]*

Δ' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Σήμερα δε με δέχεσαι, Κύριε.

Ε' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Κύριε, η αμφιβολία με σπαράσσει.

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Αίμα ο λόγος. Σάρκα η ταπείνωση. Θρέφομαι με τη σκέψη και ασκούμε με την πτώση μου. Η ερμηιά, ταύτιση στο απόλυτο. Απαλλαγή του εγώ. Απόρριψη του αγνώστου και παραδοχή του ενός. Δαίμονας το δύο. Αλλοτρίωση το μηδέν. Ενέργεια το πολλαπλό. Δύναμη ο Μύθος. Δουλεία η παρακμή του.

ΣΤ' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Κύριε ελέησον.

Ε' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Κύριε, η αμφιβολία με σπαράσσει.

Α' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Χάος στις φλέβες μου.

Β' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Δε βρίσκω την αλήθεια.

Γ' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Το σκότος με τυφλώνει. Το φως με τυφλώνει επίσης. Πώς ν' αντικρίσω το αρχέτυπο;

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Παμμέγιστη η Φύση, βρίθει από φαινόμενα. Συμπαγής η Φύση και πολλαπλή. Ενεργός και πολυδιάστατη η Φύση. Ενσωματωμένος ο άνθρωπος. Γίνεσθαι ο δρόμος. Η πορεία ατέλειωτη και παράλληλη στο σύμπαν. Συμπαγής η πράξη κι άγνωστη η μοίρα. Αλληλένδετη στην εξέλιξη της Φύσης. Ανελέ-

ητος ο αγώνας και μικρή η απολαβή. Συνεχής η γνωριμία.

Γ' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Η γνωριμία μου εντείνει την άλλη διάσταση.

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Η γνωριμία μου εντείνει την άλλη διάσταση.

Μου αποκαλύπτει με τον καιρό το βαθύτερο *είναι*.

Μου αφαιρεί το φόβο και μακραίνει το δρόμο. Άλλα

τα οράματα. Αίσθηση η γνώση. Αποκαλυπτική η

γλώσσα. Εφάμιλλη του ενστίκτου η αίσθηση αυτή,

το αναδύει. Και εισδύω, όλο εισδύω στο αρχέτυπο.

Άλλος ο χώρος κι άλλος ο χρόνος. Άλλη η γλώσσα.

Άλλο το φως. Άπειρη η δύναμη. Εντελής η ελευθε-

ρία. Ηδονή η χαρά από τον παμμέγιστο πόνο.

Γ' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Η γνωριμία μου αναδύει το ένστικτο.

Β' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Ένας ο δρόμος και τελεσφόρος.

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Ένας ο δρόμος και τελεσφόρος. Μία η γλώσσα

και τελεσφόρα. Καταλύτης η αίσθηση. Αφή η αίσθη-

ση. Και αναδύεται, όλο αναδύεται το νόημα. Εισδύω

στη Φύση και βαφτίζομαι στην Αρχή της.

Δ' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Φοβάμαι.

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Πράξη συνεχής η γνωριμία. Η πράξη αφαιρεί

το φόβο. Η γνωριμία καταργεί το φόβο. Η γνωριμία

συνθέτει το μύθο, συνθλίβει την αμφιβολία.

Α' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Σαν έρχεται η μέρα δοξάζομαι!

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Όταν βγαίνει ο ήλιος και το τοπίο φωτίζεται,

το σώμα μου δοξάζεται. Φόβος το σώμα, και ο φόβος

δοξάζεται. Αγαπώ τα αγριοπερίοτερα, τις πέτρες και

τους κάκτους. Αγαπώ τη θάλασσα που με συνδέει με

την άγνωστη στεριά. Αγαπώ την κούραση και την η-

ρεμία του δειλινού. Αγαπώ τον ύπνο. Διαλύει το σκό-

τος και συνθέτει με όνειρα τις αγωνίες της ψυχής

μου. Ξεχωρίζει την ήρα από το σιτάρι και φωτίζει τα

όψιμα. Ζω στον ύπνο και σκέφτομαι. Συνεχίζω το

δρόμο στην πίσω πλευρά του καθρέφτη κι ανασυ-

ντάσσω τις δυνάμεις.

Α' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Πορεία ο ύπνος και άνοδος.

ΣΤ' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Κύριε ελέησον!

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Το παιχνίδι μεγαλώνει τον άντρα. Ασκεί τη γνώση κι ερεθίζει τη μοίρα. Άνθος ο μύθος κι εξ αυτού ο Χριστός. Άνθος του ανθρώπου. Σκήπτρο του αντρός.

ΜΑΚΡΙΝΟΣ ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Δόξα και τιμή του αντρός.

Δ' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Μακάριε αδελφέ, το μύρο σου!

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Δύναμη ο μύθος. Δουλεία η παρακμή του. Άνθος του ανθρώπου. Σκήπτρο του αντρός. Παιχνίδι η μοίρα. Εντός του ο άντρας. Δύναμη του συνετού και του γνώστη.

ΜΑΚΡΙΝΟΣ ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Ανελέητη η μύηση.

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Όπλο το μυαλό και η τόλμη. Ο σκοπός και η πείρα. Η ελευθερία και ο θάνατος. Ανελέητη η μύηση. Άγνωστοι οι κανόνες. Απώλεια η άγνοιά τους. Απάνθρωπο το παιχνίδι. Απανθρωπισμένος ο άντρας. Κατάρα του εαυτού του ο άντρας.

[Ο ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ έχει επιστρέψει άπρακτος από τη σπηλιά και παίρνει σύντομα την παλιά του θέση, καθώς βλέπει τον ΦΙΛΟΚΤΗΤΗ έτοιμο να ξυπνήσει. Σηκώνεται γαλήνιος.]

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Αγαπώ τη ζωή... Συχνά είχα την αίσθηση πως ήμουνα μοναδικός μέσα στο σύμπαν... Λες και περίμενε το δημιουργήμα από μένα να το εξελίξω. Η κάθε μου σκέψη φάνταζε μοναδική. Πουθενά αλλού δεν μπορούσε να συμβαίνει κάτι τέτοιο. Διατριπούσα με μανία τις ιδέες και τις αποκάλυπτα... Ένα αγριοκάτσικο περνούσε συχνά από δω και βοσκούσε στο ύψωμα. Δεν το σκότωνα... Θαύμαζα τη νεότητά του και τις ωραίες κινήσεις του... Σε λίγο καιρό ξεθάρρεψε και με πλησίαζε. Ερχόταν κάθε μέρα και μου κρατούσε συντροφιά... Το ευγνωμονούσα... Ένα πρωινό παρατήρησα ότι με κοιτούσε στο πρόσωπο. Με κοιτούσε στα μάτια. Με κοιτούσε με θαυμασμό. Τα ολοστρόγγυλα μάτια του ήταν θαυμαστικά... Παρ'

όλες τις αμφιβολίες για τον εαυτό μου, αυτό το τέλειο πλάσμα με κοιτούσε θαυμαστικά... Κάτι τέλειο λοιπόν θα είχα κι εγώ επάνω μου. Κι αφού δεν περπατώ ορθός αλλά με τα τέσσερα, το φως που απαύγαζε στο πρόσωπό μου θαύμαζε. Τη σκέψη μου θαύμαζε.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Εξακολουθείς να το πιστεύεις;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Φυσικά.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Πώς γίνεται να είναι τέλεια η ανθρώπινη σκέψη, όταν φάσκει και αντιφάσκει;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Δεν ξέρουμε αλλού κάτι ανάλογο. Είναι μια μοναδική φυσική λειτουργία. Κι αφού είναι φυσική, είναι και τέλεια.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Τότε θα πρέπει να ξέρεις τι σου μέλλεται.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Σε γενικές γραμμές ξέρω.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Κι εγώ;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Ασφαλώς. Αλλά δεν τολμάς να το δεχτείς.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ (κομπιάζει): Τι υπαινίσσεσαι;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Μην ταραζέσαι. Ακόμη σε σώζει η απειρία σου. Δεν πρέπει να είναι ακριβώς έτσι.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ (εκνευρισμένος): Με εμπαίζεις.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Όχι δα. Ύστερα από όσα έχω τραβήξει, κάθε άνθρωπο τον υπολογίζω όσο και τον εαυτό μου.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Δεν το πιστεύω αυτό.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Τι εικόνα σου έχω δώσει;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Φίλαυτου.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Είναι φυσικό. Κρατιέμαι με τα δόντια μου στη ζωή.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Σε κατανοώ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Αλλά σε πήρα στα σοβαρά. Αντίθετα με κάτι φιλαράκια σου στην Τροία, που σε δουλεύαν...

[Ο ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ ταραίζεται. Τον κοιτά προσεκτικά.]

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Με βλέπεις αφ' υψηλού.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Κι εσύ. Σε φοβήθηκα στην αρχή.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Τώρα;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Τώρα μπορώ να πω ότι σε ξέρω καλά.

[Ο ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ γυρνάει στα κρυφά και χαμογελά
κοροϊδευτικά.]

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Μπορώ να σ' εμπιστευθώ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Εσύ; Ο καχύποπτος;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Δε θα κοιμόμουν ποτέ κοντά σου, αν ήτα
αλλιώς. Αυτός ο λήθαργος που με πιάνει με τους πό
νους είναι το ευαίσθητο σημείο μου. Σε τίποτε άλλ
δεν είμαι τρωτός.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Μα δεν μπορείς να κάνεις κι αλλιώς.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Δε θα 'βγαινα από τη σπηλιά μου.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Δύσκολο το 'χεις να μπω μέσα;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Μα θα σε είχα σκοτώσει πριν κοιμηθώ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ (χαμογελαστά): Πώς; Έτσι από χάμω;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Κανείς δε γλίτωσε από αυτούς που έχω
σημαδέψει.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Δεν μπορείς να σταθείς ορθός. Όσο α
λάθητο κι αν είναι το όπλο σου, δεν ωφελεί.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ (χαμογελάει): Παραλογίζεσαι, νεαρέ. Εγώ
μπορεί να συμπαραλιάστηκα, αλλά τα όπλα μου δεν
άλλαξαν. Όποιον σκοπεύουν έχει τελειώσει κιόλας
μ' έναν αργό και φριχτό θάνατο!

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Και ποιος μου λέει ότι τα 'χεις ακόμη αυ
τά τα θεϊκά όπλα;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Και θα 'μουν ζωντανός, αν δεν τα είχα;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Πού είναι;

[Ο ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ δεν απαντά. Μια σκιά περνά από το
πρόσωπό του, αλλά μια δεύτερη σκέψη του φαιδρύ
νει την όψη.]

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Θέλω να πω, δεν τα βλέπω πουθενά. Έ
τσι ολομόναχος θα πρέπει να τα έχεις πρόχειρα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Με απειλείς;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Όχι.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Τότε δε μου χρειάζονται για την ώρα. Αλλά κι αν φανερωνόταν κάποιος εχθρός μου ξαφνικά, είμαι σίγουρος πως δε θα τον αφήνες να μου κάνει κακό.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Ασφαλώς.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Ο άντρας πρέπει να ξέρει πότε να ζώνεται τα όπλα του. Κι όσο πιο μετρημένες είναι οι στιγμές αυτές, τόσο το καλύτερο γι' αυτόν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Και πώς αναγνωρίζεις τον κίνδυνο; Εμένα τουλάχιστον, αν με πας στην αγορά και με ρωτήσεις ποιος είναι ο εχθρός μου, θα τους θεωρήσω όλους. Άλλες φορές πάλι τους περνώ όλους για φίλους. Κι ωστόσο τρέμω κάθε στιγμή μη μου ριχτεί κανείς πισώπλατα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Γι' αυτό, εσένα δε θα σου 'δινε ποτέ ο Ηρακλής τα όπλα του.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Θέλεις να πεις, πως εσύ είσαι ο μοναδικός μέσα στους Έλληνες που του αξίζουν;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Ναι.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ (χασκογελάει εκνευρισμένος): Χα! Ωραίο κι αυτό! Καταφρονείς όλους τους άλλους!

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Όχι βέβαια.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Αυτό είπες.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Ο καθένας είναι άξιος για τα όπλα που κρατά!

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ (ειρωνικά): Μα τα δικά σου δεν μπορεί κανείς να τα βαστήξει!

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Μακάρι να βρεθεί και κάποιος δεύτερος στον κόσμο με τέτοια σύνεση, να πάρει την ευθύνη από πάνω μου.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Κομπάζεις!

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Ξέρεις τι όπλα είναι αυτά; Όλη τη δύναμη του ήλιου έχουν απάνω τους. Καταστροφή.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Το απόλυτο όπλο!

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Δεν είναι η αρρώστια ο λόγος που με πα-

ρατήσανε. Ξέραν πως δε θα χρησιμοποιούσα τα όπλα μου καταπώς θέλαν αυτοί. Έτσι και δεν έβρισκα λόγο, θα έφευγα από την Τροία. Συχνά, καλοτυχίζω τον εαυτό μου που δεν έκανα τον κόπο να πάω ως εκεί.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Γεια στο στόμα σου! Να ξεκληριστούνε όλοι, να μη μείνει κοκαλάκι τους. Δε θα 'χουμε ούτε τα πτώματά τους να βρομίσουνε τα χώματά μας. Νέος άνεμος θα φυσήξει στην Ελλάδα χωρίς αυτούς τους στρατοκράτες. Εσένα χρειαζόμαστε, Φιλοκτήτη.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Ποιοι με χρειάζεστε;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Φαντάζεσαι να μη γυρίσει το σύστημα πίσω; Όλα τα βασίλεια θα μείνουν ελεύθερα για μια καινούρια αρχή.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Και τι μ' αυτό;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Ένας άντρας σαν κι εσένα, εύκολα θα κατόρθωνε να συνενώσει τους Έλληνες σ' ένα κράτος. Κι αν δώσεις στο λαό να φάει καλύτερα κι είσαι δίκαιος, η Ελλάδα θα γίνει ξακουστή στα πέρατα του κόσμου!

[Ο ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ ΤΟΝ ΚΟΙΤΑΕΙ ΕΜΒΡΟΝΤΗΤΟΣ.]

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Πολλοί θα το 'θελαν αυτό.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ (ανήσυχος): Ποιοι είναι αυτοί; Πες μου ονόματα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Ονόματα δεν μπορώ να σου πω. Αλλά πρώτοι και καλύτεροι οι νέοι.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Αυτοί θα 'πρεπε να βρίσκονται στην Τροία τώρα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Κανείς δεν πήγε στρατιώτης. Εγώ είμαι ο μόνος που την πάτησε. Ευτυχώς που με φώτισε ο Θεός κι έφυγα πριν την καταστροφή.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Αυτοί έχουν τα βασίλεια των γονιών τους να διοικήσουν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Κανείς δεν τα 'χει. Κόβουν βόλτες αγα-

νακτισμένοι, μακριά από τις πατρίδες τους. Οι εραστές είναι στους θρόνους.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Πώς τα ξέρεις όλα αυτά;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Από λιμάνι σε λιμάνι. Είδα πολλούς, άκουσα πολλά. Ο λαός είναι έτοιμος να επαναστατήσει.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Τα 'πες στον Αγαμέμνονα;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Τρελάθηκες; Εγώ είμαι με τους νέους.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Καταλαβαίνεις πόσο σοβαρό είναι αυτό που λες;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Φοβάσαι μη χάσεις κι εσύ την εξουσία;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Άκουσε, φίλε. Εγώ δε θέλω να με κάνεις άρχοντα του κόσμου. Το μόνο που σου ζητώ, για χάρη της φιλίας μου με τον πατέρα σου, να με βάλεις στο καράβι σου και να με πας στην πατρίδα μου.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Με τέτοιο όπλο που έχεις εσύ, ό,τι θέλεις κάνεις.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Το όπλο μου δεν το 'χω για να τρομοκρατώ και να εξουσιάζω. Γύρνα με στο σπιτάκι μου και κράτα τη βασιλεία του κόσμου για τον εαυτό σου. Εγώ θα σου προσφέρω πρώτος υποταγή.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Είσαι σίγουρος ότι θα βρεις το σπίτι σου ορθό και μια γυναίκα να σε περιμένει; Σου μιλάω σα φίλος. Έχει ξεσηκωθεί ο κόσμος. Ή θα γυρίσεις πίσω με νέες ιδέες και νέα δύναμη, ή καλύτερα μην το κουνήσεις από δω. Καινούρια δυστυχία δε θ' αντέξει η καρδιά σου.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Μια χάρη σου ζήτησα κι όχι νουθεσίες.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Άντρας που σκληρύνθηκε στην ερημιά όπως εσύ, άλλες πράξεις σου πρόπον. Να τιμήσεις τη σοφία που σου δόθηκε σ' αυτό το ξερονήσι.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Ό,τι απέκτησα, είναι προσωπικό και δεν αφορά κανέναν. Έφτιαξα τον προσωπικό μου μύθο και θα ζήσω ήρεμος μ' αυτόν. Κανείς άλλος δεν μπορεί να τον μοιραστεί μαζί μου. Ούτε τις πράξεις

μου θα μπορέσει να κατανοήσει. Ο κόσμος είναι πια όπως τον έχω πλάσει εγώ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Λάθος. Όπως μάγεψες εμένα, θα μαγέψεις και τους άλλους. Ένας ολοκληρωμένος άντρας είναι μπροστάρης.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ (ενοχλημένος αφάνταστα): Αυτό είναι φριχτή τιμωρία. Ποιος σου είπε πως μ' αρέσει να με ακολουθεί ένα κοπάδι;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Άντρας θα πει πράξη. Από σένα το μάθα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Αυτή είναι η πράξη μου.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Η πράξη έχει αντίκρισμα στην ανθρωπότητα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Την ελευθερία μου ζητώ. Όποιος θέλει, ας το καταλάβει.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Είσαι αμετανόητος πολεμιστής, Φιλοκλήτη. Αυτή την ελευθερία που ζητάς εσύ, μόνο η μάχη στην προσφέρει ή η τρέλα! Δεν έχεις παρά να διαλέξεις.

[Ο ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ ΤΟΝ ΚΟΙΤΆΕΙ ΠΑΡΑΤΕΤΑΜΈΝΑ. Λίγο-λίγο τα χαρακτηριστικά του γαληνεύουν.]

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Πολύ μπερδεμένος είσαι, Νεοπτόλεμε. Από τη μια ψάχνεις για τον ευκολότερο τρόπο να βολευτείς, κι από την άλλη φοβερίζεις με τα λάβαρα της γενιάς σου, χωρίς να ρισκάρεις τη ζωή σου. Στην ηλικία σου ήμουν κι εγώ έτσι, χαμένος όπως εσύ. Τα 'χα με την εξουσία, αλλά στο βάθος να βολευτώ ήθελα κι εγώ. Είχα όμως την τύχη να συναντήσω τον Ηρακλή. Ήταν ένας άνθρωπος ήρεμος, τόσο, που όταν έβλεπες τα κατορθώματά του ξαφνιαζόσουν. Αυτά που ακούγονται για τους θυμούς του και την απάνθρωπη δύναμή του, είναι λαϊκός φόβος και φαντασίες. Κάθε του πράξη ο Ηρακλής την έκανε με περίσκεψη. Τα κατορθώματά του δεν είναι άλλο από εμπόδια στη ζωή του. Και κάθε εμπόδιο το ανέτρεπε

χτυπώντας το στο αδύνατο σημείο. Είχε τόσο τέλεια ταύτιση με το περιβάλλον του, που δεν τον ξεγελούσε τίποτε. Ζούσε αφοσιωμένος στη ζωή. Ενσωματωμένος στη φύση. Ήταν τόσο τέλειες οι πράξεις του, που έλεγες ότι ο ίδιος έπλασε τα εμπόδια, για να τα ανατρέψει! Λες και του είχαν δωρίσει την πλάση. Αυτός ο άνθρωπος λοιπόν έγινε δάσκαλός μου. Έμαθα ν' αποφεύγω τις παγίδες και ν' αναγνωρίζω τις σωτήριες ευκαιρίες. Να ξεχωρίζω τον εχθρό από το φίλο. Να ξεκινάω την κατάλληλη στιγμή ή να κρύβομαι. Να μιλάω όποτε πρέπει ακόμη κι αν φαίνεται πως θα γυρίσει επάνω μου. Να ξεχωρίζω αν μια κατάσταση είναι νόθα. Ν' αντιλαμβάνομαι τι κρύβεται πίσω από τα λόγια. Και να σκοτώνω όποτε πρέπει να σκοτώνω. Δε μου είπε το μυστικό του. Με άφησε να το εννοήσω όπως μου πήγαινε καλύτερα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Σε ξεχώριζε όμως από τους άλλους.

ΦΙΛΟΚΗΤΗΣ: Κανέναν δεν ξεχώριζε ο Ηρακλής. Τους άφηνε να υπάρχουν φυσικά.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Τότε γιατί έδωσε σε σένα το απόλυτο όπλο του;

ΦΙΛΟΚΗΤΗΣ: Ο Ηρακλής είχε μια περίεργη ταύτιση με τον ήλιο. Νομίζω, κανείς δεν το είχε καταλάβει αυτό εκτός από μένα. Όλες οι πράξεις του ήταν ηλιακές. Ποτέ δεν τον έβρισκες έξω νύχτα. Ήταν ατόφιος, καθαρός σαν χαρακτήρας και μονόκεντρος. Το πρόσωπό του έλαμπε ακόμη και στο σκοτάδι. Και φερόταν σαν να ήταν όλα μέρος από τον εαυτό του... Λένε πως το τόξο του το είχε χαρίσει ο Απόλλωνας. Μα εγώ πιστεύω πως το 'φτιαξε μόνος, μιμούμενος τη φύση του ήλιου. Γι' αυτό τα βέλη του έχουν τις ηλιακές ιδιότητες. Είναι αλάνθαστο γιατί μεμιάς αγκαλιάζει τα πάντα. Κι ό,τι ακουμπήσει στην ακτίνα του, αν δεν πεθάνει αμέσως, πεθαίνει σιγά-σιγά από ανίατες πληγές. Όπως ο ήλιος σκορπάει τις ακτίνες του, έτσι

είναι και το κακό που σκορπάει αυτό το όπλο... Μια μέρα γύρισε πίσω βαριά άρρωστος. Είχε πληγιάσει ολόκληρος και τυραννιόταν από αβάσταχτους πό- νους. Λες κι είχαν πέσει ηλιακά θρύμματα επάνω του και κάηκε η σάρκα του ολούθε. Ήξερε πως δεν είχε γιατριά και μας παρακαλούσε να φτιάξουμε μια μεγά- λη πυρά στην κορφή του βουνού, να τον κάψουμε. Κανείς ωστόσο δεν τολμούσε. Τότε είπε, πως σ' εκεί- νον που θα έφτιαχνε την πυρά, θα χάριζε το τόξο. Όλοι φοβήθηκαν τόσο πολύ, που κρύφτηκαν πίσω από τους θάμνους. Μα εγώ το ήθελα το τόξο του. Κι ήξερα ακόμη πως ήθελε να πεθάνει όμοια με το δύο- ντα ήλιο. Έφτιαξα μια μεγάλη πυρά στην κορφή του βουνού και τον ξάπλωσα στα ξύλα. Μου έδωσε το τόξο και τη φαρέτρα με τα βέλη και μ' ευχήθηκε. Ά- ναψα τα ξύλα και κοκκίνισε όλος ο ορίζοντας, όπως όταν δύει ο ήλιος πίσω από το βουνό!

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Έκανες κι εσύ τη βρομοδουλειά σου για να τ' αποκτήσεις.

[Ο ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ ταραάζεται.]

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Με κατηγορήσαν. Αλλά, αν δεν ήμουν εγώ, κάποιος άλλος θα βρισκόταν. Αυτό θα γινόταν, έτσι κι αλλιώς, γιατί ο Ηρακλής το ήθελε.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Τι περίεργος κύκλος; Αυτό το όπλο σκο- τώνει μ' ανίατες πληγές. Ο Ηρακλής πέθανε από πληγές. Εσύ πάλι σήπεσαι από πληγές, μα υπομένεις. Λες και σας κυνηγάνε οι κατάρες των θυμάτων σας.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Πάψε... (Φεύγει θυμωμένος στη σπηλιά του. Στέκει στο στόμιο.) Ούτε εγώ ούτε ο Ηρακλής δώσαμε άδικο θάνατο μ' αυτό το όπλο.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Ο θάνατος είναι άδικος από μόνος του.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Απ' τον ήλιο αρρώστησε ο Ηρακλής, γιατί προσπάθησε να τον πλησιάσει. Ήθελε να τον συ- γκεντρώσει με τη σκέψη του όλον μέσα του και κάη-

κε. Τι σχέση έχω εγώ μ' αυτό το καταραμένο φίδι που βρέθηκε στα πόδια μου;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Πειράχτηκες;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Κουράστηκα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Ποτέ δε με συμπάθησες. Από συμφέρον μου μιλάς.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Φύγε.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Αν σε πάω στην πατρίδα σου, τι αντάλλαγμα θα έχω;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Τη φιλία μου.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Δε θα μου χρησιμέψει και τόσο. Σύντομα θα πεθάνεις.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Τι άλλο θέλεις;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Να μου δώσεις να κρατήσω λίγο το τόξο σου.

[Ο ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ σκέφτεται.]

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Κι άμα γίνει, θα με μπαρκάρεις αμέσως στο καράβι σου;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Ναι.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Στο λόγο σου;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ (διστάζει): Ναι. Θα σε μπαρκάρω έτσι κι αλλιώς.

[Ο ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ μπαίνει στη σπηλιά και βγαίνει σύντομα, κρατώντας μια δερμάτινη φαρέτρα που απαιγάει φως, και ένα αόρατο τόξο. Κινείται γονατιστός καθώς τα κρατάει στα δυο του χέρια, πλησιάζει τον ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟ και του τα δίνει. Ο ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ αρπάζει τη φαρέτρα με βουλιμία.]

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Το τόξο;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Στο δίνω.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Πού είναι;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Στο χέρι μου, δεν το βλέπεις;

[Ο ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ ψαύει το χέρι του και τότε το αισθάνεται. Το παίρνει.]

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ (έκθαμβος): Τώρα το αισθάνομαι!

[Αποτραβιέται στην πέτρα του και κάθεται να τα περιεργαστεί μόνος του. Χαϊδεύει το σόρατο τόξο. Τραβάει τη χορδή του...]

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Θεέ μου, πόσο τέλειο είναι!

[Πιάνει τη φαρέτρα και βγάζει από μέσα μια φωτεινή ίνα.]

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Θεέ μου!

[Τη βάζει πάλι μέσα. Έχει αφοσιωθεί ολοκληρωτικά σ' αυτά που κρατάει στα χέρια του. Στέκει σαν υπνωτισμένος, ξεχνώντας τον ΦΙΛΟΚΤΗΤΗ.]

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Όπως το παιδικό μου παιχνίδι στα χέρια μου η Χάρη σου. Φως απαστράπτον και δύναμη. Και το όνειρο να με πηγαίνει, να με πηγαίνει μακριά στους κόσμους σου. Τη νεότητά μου σου χαρίζω για να με ανταμείψεις με τη δόξα σου. Την αιώνια γνωριμία ζητώ του απείρου Σου.

Α' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Το αίμα δε με καταδέχεται.

Β' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Ο ήλιος με αποθαρρύνει.

Γ' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Οι ήχοι με αποπέμπουν.

ΣΤ' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Η τροφή με πικραίνει.

Ε' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Η νεότητα με μειώνει.

Ζ' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Η γη με εκτοξεύει.

Δ' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Για πού;

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Γνωστό το ταξίδι και άγνωστη η κατάληξη. Του χώματος καλλιεργητής και ορθόβιο είμαι. Τους πλανήτες Σου μετατρέπω σε χώρους σχεδιασμάτων. Τη δημιουργία Σου επεκτείνω μέσα στη Σκέψη σου.

Δ' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Του μυαλού Σου απλό αιμοσφαίριο είμαι.

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Του χώματος καλλιεργητής και ορθόβιο είμαι. Οραματιστής και πράττων. Του Προμηθέα ταπεινός εργάτης, τις Σκέψεις σου επαληθεύω από πλανήτη σε πλανήτη. Την πληρότητά μου ζητώ, να συνεχίσω.

Ε' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Οι σκέψεις Σου εναλλάσσονται η μία την άλλη, όπως η ζωή και ο θάνατος.

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Από τη μια σου Σκέψη στην άλλη μεταβαίνω,

- όπως η ζωή διαδέχεται το θάνατο. Το πλανητικό μου ένδυμα αφήνω και εκπνέομαι στα βάθη του Σύμπαντος. Από φωτεινές διόδους το διαπερνώ και ενδύομαι το καινούριο μου σώμα.
- ΣΤ' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Δόξα σοι, Κύριε.
- ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Τον άντρα δοξάζω και το έργο του.
- Α' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Γιατί, Κύριε, με προίκισες με το όνειρο;
- Β' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Γιατί θυμάμαι την πτώση μου, και παραμένει η αίσθηση ότι προέρχομαι από το ύψος;
- ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Από τον ουρανό προέρχομαι. Από το μαύρο της νύχτας που το φωτίζουν οι κόσμοι Σου. Εκεί είναι η πατρίδα μου κι εκεί αποβλέπω. Με νοσταλγία τη νύχτα κοιτάω τ' αστέρια. Και με μεγάλες ταχύτητες προσπαθώ να σμικρύνω το χάος.
- Ζ' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Κλαίω όταν η έλξη της γης με επαναφέρει στο φλοιό της.
- ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Κλαίω, όταν η έλξη με επαναφέρει στο χώμα. Το υλικό του απείρου θέλω να με περιβάλλει και τη φωτιά του στις φλέβες μου. Την ελευθερία του ατέλειωτου ταξιδιού αποζητώ. Και με το ονειρικό μου σώμα δραπετεύω.
- Δ' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Γιατί, Κύριε, μου διχάζεις το σώμα;
- ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Γιατί, Κύριε, μου διχάζεις το σώμα; Το ένα αόρατο και το άλλο ορατό; Το ένα να το αισθάνομαι και το άλλο να με οικτίζει; Το ένα να μένει και το άλλο να πετάει; Το ένα να απελπίζεται και το άλλο να ελπίζει; Το ένα να πεθαίνει και το άλλο να δοξάζεται;
- ΣΤ' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Ενοποίησε το σώμα μου, Κύριε.
- ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Ενοποίησε το σώμα μου, Κύριε. Έρθε η στιγμή να με ανταμείψεις για το έργο μου. Δώσ' μου τη δύναμη να απαλύνω την πτώση μου. Να ονειρευτώ μαζί με τη σάρκα μου. Ν' αναστηθώ και να εισχωρήσω στο άπειρο. Τσου Χριστού να μιμηθώ το παράδειγμα.

Α' ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Με θέλγουν οι κόσμοι σου, Κύριε.

ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Δύναμη αισθάνομαι εντός μου. Νεότητα και παιδική περιέργεια. Σαν παιχνίδι κρατάω τη ζωή μου στα χέρια μου. Τη σοφία Σου θέλω να κλέψω. Το μεγάλο μυστικό της ενότητας.

[Ο ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ ταράζεται σα να ξυπνάει από όνειρο. Κοιτάει γύρω να δει από πού άκουσε αυτές τις φωνές. Δεν έχει μάθει ακόμη να κοιτάει ψηλά και δεν τους βλέπει. Σιγουρεύεται ότι κρατάει ακόμη τα όπλα.]

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Δύναμη και δόξα! (Γυρνάει στον ΦΙΛΟΚΤΗΤΗ μ' αλλοιωμένα χαρακτηριστικά.) Και δε φοβάσαι μη δεν στα δώσω πίσω;

[Ο ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ χαμογελάει ατάραχος.]

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ (αποφασισμένος): Δε φοβάσαι;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Το χέρι σου είναι βαρύ κι αδέξιο για τέτοιο όπλο.

[Ο ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ σηκώνεται μ' ένα νευρικό χαχανητό κι απομακρύνεται αρκετά από τον ΦΙΛΟΚΤΗΤΗ. Ακόμη και η φωνή του είναι αλλοιωμένη.]

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Ποιος άλλος θα κρατούσε αυτό το όπλο και θα το επέστρεφε; Αυτό είναι σαν να κρατάς το μέλλον στο χέρι σου. Κι εσύ δεν έχεις μέλλον, παλιόγερε. Ούτε να φτάσεις ως εδώ στα πόδια μου νά μου το πάρεις. Όλοι οι Έλληνες το περιμένουν για να σωθούν. Η Τροία δεν πέφτει δίχως αυτό, αυτή είναι η προφητεία.

[Ο ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ μένει ατάραχος, παρ' όλο που δοκιμάζεται από την τροπή που πήραν τα πράγματα.]

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Θα σε πάρω στο καράβι μου, αλλά δυστυχώς πάω στην Τροία.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Με κορόιδεψες.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Σου έδωσα λόγο, πως θα σε μπαρκάρω. Όχι για πού.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Είπες, πως ήθελες να το κρατήσεις μόνο το όπλο.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Το κρατάω.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Είπες για λίγο.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Ναι. Αλλά δεν είναι λίγο μια ζωή;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ (σταυρώνει τα χέρια): Και τώρα αποφάσισες να επιστρέψεις στην Τροία, να παραστήσεις τον καμπόσο!

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Τώρα πρωτοπηγαίνω. Γι' αυτήν ακριβώς τη δουλειά ήρθε και με πήρε ο Οδυσσέας από τη Σκύρο. Με περιμένει στο καράβι, θα έρθεις;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Όχι.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Συγνώμη, Φιλοκτήτη. Άλλη είναι η αλήθεια. Ο Έλενος προφήτεψε, πως δίχως εμένα και το όπλο του Ηρακλή η Τροία δεν πέφτει. Θα στο 'λεγε ο ίδιος ο Οδυσσέας, αλλά ξέρει το μίσος σου για τους Έλληνες.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Κι έστειλε το κωλομπότσι του.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Ήταν θέλημα Θεού.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Ωραία ανατροφή. Ο γιος του Αχιλλέα, σου λέει μετά.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Το καθήκον μου στην πατρίδα κάνω.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Ήρθες εδώ και με γέμισες ψευτιές και γαλιφιές έναν έρημο άνθρωπο και μου πήρες και τα όπλα. Δε σκέφτηκες πώς θα τα βγάλω πέρα ολομόναχος σ' αυτό το εχθρικό μέρος.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Σου είπα, έλα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Δεν πάω στην Τροία.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Τότε φεύγω. (Κινάει να φύγει.)

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Κινδυνεύεις μ' αυτό το όπλο, αγόρι μου. Δεν είναι του χεριού σου. Είναι ελαφρύ κι αλλόκοτο. Μπροστά σου ήταν απ' την αρχή και δεν τα έβλεπες, τόσο άγνωστα σου είναι. Και τη φαρέτρα έτσι που τη βαστάς, θα ξεχυθεί ο ήλιος και θα σε κάψει.

[Ο ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ σταματά προσωρινά.]

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Έχει μυστικά που δεν τα ξέρεις. Καί να στα πω δε θα τὰ καταλάβεις. Το κακό σου θέλει ο Οδυσσέας, πίστεψέ με.

[Ο ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ στρέφει το κεφάλι του προς τον ΦΙΛΟΚΤΗΤΗ.]

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Κάτι σου σκαρώνει κι εσένα, φυλάξου.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Τι;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Δε σου είπε πως το όπλο αυτό μόνον εγώ μπορώ να το χειριστώ;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Μου είπε κάτι σωστό. Ότι ταιριάζει σε μένα, που είμαι νέος, παρά σε σένα το σαπίμι.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Σε κορόιδεψε. Το ξέρει από πρώτο χέρι.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Η προφητεία το λέει καθαρά.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Αν την προφητεία στην είπε ο Οδυσσέας, δεν αληθεύει.

[Ο ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ γυρνάει ολόσωμος προς το μέρος του.]

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Δε θα μου έδινε τέτοια δύναμη στα χέρια, αν με κορόιδευε.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Δώσ' τα μου, σου λέω, αγόρι μου. Να σε σώσω θέλω. Αν δε με πας και μένα στο καράβι, θα σε πετάξει με τις κλοτσιές. Θέλεις να το δεις για να τον καταλάβεις; Εμένα θέλει.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Εσύ είσαι νεκρός. Τι να σε κάνει. (Γυρνάει να φύγει.)

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Σκότωσέ με.

[Ο ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ σταματά και τον κοιτά ανέκφραστα.]

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Μη μ' αφήνεις άοπλο. Σκότωσέ με. Κάνε μου αυτή τη χάρη.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Δε θέλω.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Βάλε το βέλος από τη φαρέτρα και δώσ' μου μια να ξεμπερδεύω. Έτσι θα πω κι εγώ πως σου αξίζουνε αυτά τα όπλα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Θέλεις να τα πάρω σκοτώνοντάς σε όπως κι εσύ τον Ηρακλή;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Της μοίρας μου είναι.

[Ο ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ διστάζει.]

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ (επιτακτικά): Κάν' το...

[Ο ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ βγάζει ένα βέλος από τη φαρέτρα, σηκώνει το αόρατο τόξο, βάζει το βέλος ανάμεσα στα δάχτυλά του, τεντώνει τη χορδή, προσπαθεί να σημαδέψει, αλλά το χέρι του δεν είναι σταθερό. Αγωνίζεται να το φέρει στη σωστή θέση, αλλά το μπράτσο που κρατάει το τόξο ανασηκώνεται, γέρνει, πάει αλλού, σαν να κρατά αέρα στο χέρι του.]

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Μην αργείς, λοιπόν. Αν είχα τώρα ένα μαχαίρι, θα σε είχα σφάζει.

[Ο ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ κατεβάζει το μπράτσο του κάθιδρος.]

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Σε λυπάμαι.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Είσαι κακιά σπορά και μπάσταρδος. Κλέφτης και μισαντράκι.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Τι είπες βρε παλιόγερε;

[Σηκώνει αποφασισμένος το τόξο. Κάνει να σημαδέψει, μα πάλι χάνει τον έλεγχο του χεριού του. Ξάφνου, φωνάζει σαν να καίγεται, τρομάζει, πετάει χάμω τα όπλα και κάνει πίσω. Ο ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ, λες και περίμενε αυτή τη στιγμή, σέρνεται γρήγορα κι αρπάζει τα όπλα του από χάμω. Ο ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ απομακρύνεται νικημένος. Βρίσκει κάπου, κάθεται και κουλουριάζεται. Ο ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ τραβάει γρήγορα στη σπηλιά του. Στη μέση του δρόμου τον σταματάει η είσοδος του ΟΔΥΣΣΕΑ.]

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Για όνομα του Θεού, Φιλοκτήτη, χανόμαστε χωρίς εσένα.

[Ο ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ σπεύδει να μπει στη σπηλιά του. Ο ΟΔΥΣΣΕΑΣ δεν τολμά να πλησιάσει.]

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Υπάρχει γιατρός στην Τροία για τις πληγές σου. Ξέχασε την έχθρα σου, παλιέ μου φίλε.

[Ο ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ μπαίνει στη σπηλιά κι ετοιμάζεται να οπλίσει το τόξο του.]

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Όλοι εμείς αποτύχαμε οικτρά. Μόνο με σένα θα πέσει η Τροία.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Κάθαρμα... (Τεντώνει το τόξο.)

[Ο ΟΔΥΣΣΕΑΣ κρύβεται πίσω από ένα βράχο. Ο ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ περιμένει να ξεμουτίσει.]

ΟΔΥΣΣΕΑΣ (από το βράχο): Ήμαρτον αδερφέ δεν είναι ώρα για άλλους νεκρούς.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Θεέ μου, σ' ευχαριστώ που άκουσες τις παρακλήσεις μου και μου τον έφερες εδώ, να του χαρίσω τις ίδιες πληγές με τις δικές μου.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Από στρατηγική σ' αφήσαμε στη Λήμνο, Φιλοκτήτη. Δε θέλαμε να δείξουμε όλη μας τη δύναμη στον εχθρό. Πώς δεν το κατάλαβες αυτό;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Και πώς το ξέρατε πως θα με βρίσκατε ζωντανό, βρε αγύρτες;

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Τόσοι και τόσοι αήττητοι σκοτώθηκαν. Θα ήσουν κι εσύ ένας απ' αυτούς. Ενώ τώρα σ' έχουμε ζωντανό για το τελειωτικό χτύπημα. Αφήσαμε για τα βέλη σου τα πιο σπουδαία παλικάρια της Τροίας. Να η αποζημίωση!

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Με παρατήσατε για να μη σας είμαι βάρος.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Το είχαμε αποφασίσει πριν αρρωστήσεις.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Και τι ήμουν εγώ που αποφασίζατε σεις για μένα;

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Ό,τι καλύτερο είχαμε. Το πιο φονικό μας όπλο. Ο όλεθρος του εχθρού!

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Και πρώτος θα το γευτείς εσύ. Δεν υπάρχει άλλος εχθρός για μένα.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Λίγο αίμα που μου έμεινε, πάρ' το. Ακόμη οι πληγές μου αιμορραγούν. Βιάσου, λοιπόν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Τι να το κάνω το αισχρό σου αίμα. Να μαρτυρήσεις θέλω από τους ίδιους πόνους.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Τον κακομοίρη κάνεις και πριν από λίγο ξέσκισες το γιο του Αχιλλέα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Εσένα ξέσκισα. Ήξερα πως κρυβόσουν από πίσω του.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Δώρο στον έστειλα, για να τονωθείς με φρέσκο αίμα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Τίποτα δε με δένει από την παλιά μας φιλία. Το μίσος έχει ριζωθεί βαθιά μέσα μου.

[Ο ΟΔΥΣΣΕΑΣ δεν απαντά.]

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Κούρνιασες σαν την κότα;

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Αφού με σημαδεύεις με βέβαιο θάνατο, τι θες να κάνω;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Τόσο μετράει ο αντρισμός σου;

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Τρελός είμαι;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Μ' όλη την ορμή των δέκα ετών της μοναξιάς μου, θα σε τρυπήσει η σαίτα μου.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Κράτα την ορμή σου για την Τροία.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Τα νιάτα μου έφαγα, βρε πρόστυχε, σ' αυτές τις πέτρες. Γέρασα πρόωρα από τη θλίψη μου και το άχτι.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Αν είναι να σου επιστραφούν αυτά τα χρόνια, να σου σταθώ να με σκοτώσεις.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Για δεξ ένας βλάμης.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Στα παλιά μου παπούτσια σε γράφω εσένα.

Η Ελλάδα με καίει. Η φυλή μας χάνεται, ρε κομπασιάρη.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Στάχτη και κούρνιαχτός να γίνει.

[Ο ΟΔΥΣΣΕΑΣ πετάγεται από το βράχο και στήνεται μπρος του.]

ΟΔΥΣΣΕΑΣ: Ορίστε, σκότωσέ με ρε, φονιά του Ηρακλή.

[Ο ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ ταραίζεται με την προσωνυμία που ακούει. Ο ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ πετάγεται και στέκει μπρος από τον ΟΔΥΣΣΕΑ καλύπτοντάς τον.]

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Σκότωσε εμένα τώρα, Φιλοκτήτη.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Φύγε από μπρος, δε σου κρατώ κακία.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ: Αποτέλειωσέ με καλύτερα, έτσι που με κατάντησε η κλίκα σας.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ (τραβάει τον ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟ μακριά): Φύγε από μπρος του, γιατί αυτός είναι φονιάς Θεού και δεν έχει λύπηση. Γι' αυτό του πέσαν οι πληγές του Ηρακλή επάνω του...

[Τον ΦΙΛΟΚΤΗΤΗ τον πιάνει κατάνυξη και βλέπει ξάφνου το βράχο να παίρνει τη μορφή του ΗΡΑΚΛΗ, καθισμένο σε μια πέτρα με το κεφάλι ακουμπισμένο στο χέρι του, σα να σκέφτεται. Κατεβάζει το χέρι και γυρνά αργά στον ΦΙΛΟΚΤΗΤΗ.]

ΗΡΑΚΛΗΣ (σαν να μιλάει ο ίδιος ο ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ στον εαυτό του): Πήγαινε στην Τροία, Φιλοκτήτη. Ο χρόνος σου αρχίζει κιόλας να ξανακυλάει. Εκεί θα βρεις τον καινούριο σου εαυτό και θα τον ανταλλάξεις μ' αυτόν εδώ τον ταλαιπωρημένο. Ωραίο, με άλλες σκέψεις και φρέσκια δύναμη. Αλλά να ξέρεις πως ούτε τον έναν ούτε τον άλλον εαυτό σου δικαιούσαι. Κι ούτε και κείνον που θα συναντήσεις στην πατρίδα. Γιατί είναι όλοι νοητικές κατασκευές του χρόνου. Κι εσύ είσαι δω για ένα σκοπό που δεν είναι δικός σου.

[Η μορφή του ΗΡΑΚΛΗ σβήνει και ξαναγίνεται βράχος. Ο ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ κατεβάζει το τόξο συντριμμένος και φεύγει αργά από τη σπηλιά του. Ο ΟΔΥΣΣΕΑΣ τον πλησιάζει.]

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ: Από μέσα μου ο Ηρακλής με την ίδια τη φωνή μου... Θα έρθω. (Γυρνάει στον ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟ.)

Αυτό το όπλο όποιος το πιάνει στο χέρι του, δεν το αφήνει ποτέ να του πέσει, νεαρέ. Αυτό είναι το μόνο μυστικό του...

[Ο ΟΔΥΣΣΕΑΣ τον σηκώνει. Τον πιάνει από τις μασχάλες να περπατήσει και φεύγουν προς το καράβι. Ο ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ μένει κάτωχρος κι απαρηγόρητος. Κά-

θεται σκεπτικός. Γέρνει και φαίνεται να πέφτει σε λήθαργο.]

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Το παιχνίδι μεγαλώνει τον άντρα. Ασκή τη γνώση κι ερεθίζει τη μοίρα. Άνθος ο μύθος κι εξ αυτού ο Χριστός. Άνθος του ανθρώπου. Σκήπτρο του αντρός.

ΜΑΚΡΙΝΟΣ ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Δόξα και τιμή του αντρός.

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Δύναμη ο μύθος. Δουλεία η παρακμή του. Άνθος του ανθρώπου. Σκήπτρο του αντρός. Παιχνίδι η μοίρα. Εντός του ο άντρας. Δύναμη του συνετού και του γνώστη.

ΜΑΚΡΙΝΟΣ ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Ανελέητη η μήση.

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Όπλο το μυαλό και η πείρα. Η ελευθερία και ο θάνατος. Ανελέητη η μήση. Άγνωστοι οι κανόνες. Απώλεια η άγνοιά τους. Απάνθρωπο το παιχνίδι. Απανθρωπισμένος ο άντρας. Κατάρα του εαυτού του ο άντρας. Φαντάσματα έχει ολούθε. Πανιασμένα από τον τρόμο ή κόκκινα από το πάθος. Τον κανακεύουν ή τον φτύνουν, ανάλογα τη μέρα. Χαζογελούν και μαραίνονται στην όμορφη λιακάδα. Χάνονται κι ύστερα να τα πάλι όλο σβελτάδα. Του τραγουδάνε ένα παραμύθι που δεν το πιστεύουν. Θεέ, ελέησε τον άντρα. Δώσ' μου τη σύνεση να οδεύσω δίχως απώλεια. Ελευθέρωσε στο μυαλό μου καινούρια αγγελία· καινούρια κύτταρα. Ολοκλήρωσε το μυαλό μου, Θεέ και Σύντροφε στο γίνεσθαι. Να ζυγιάσω το *είναι* μου, να αρκεστώ σ' αυτό που είμαι.

ΜΑΚΡΙΝΟΣ ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Και πάλι σηκώνεται ο άντρας.

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Της Ελλάδας ο ανθός ξαναμυρίζει. Ζω ορμητικά κι ακατάπαυστα. Το μέλλον διαρρηγνύω με ρύγχος οξύ. Την παρθενία της αίσθησης απολαμβάνω. Αρχίζω και ξαναρχίζω τον αγώνα. Τα όπλα μου μεγαλύνω με το κάλλος του θανάτου μου. Αισιόδοξη ενόραση έχω για ασπίδα μου. Μοναδικός στους κόσμους ενεργώ μες στο σύμπαν, αδιάκοπα ενεργώ.

ΜΑΚΡΙΝΟΣ ΣΤΥΛΙΤΗΣ: Πράξη ο άντρας και ήλιος η πράξη του.

ΣΤΥΛΙΤΕΣ: Άντρας ανέγγιχτος, τον άντρα δοξάζω και την κυριαρχία του, όπως η μέλισσα τη διαιώνιση των λουλουδιών. Δεν ξέρω κανένα, δεν βλέπω κανέναν. Σφηνώνω μόνο το σώμα μου στο τοπίο και το αποτελώ... Και με αποτελεί. Αδύναμος στον άνεμο, του ανέμου τα χαρακτηριστικά απόκτησα. Γυμνός στη βροχή, στάζω μαζί της. Ασκίαστος στον ήλιο, έμαθα να φωτίζω κι εγώ. Ασήμαντος στο δημιούργημα, έμαθα να δημιουργώ κι εγώ.

[Ο ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ σηκώνεται αργά αλλά αποφασιστικά. Για πρώτη φορά σηκώνει το βλέμμα του ψηλά και αντικρίζει τους ΣΤΥΛΙΤΕΣ. Κατευθύνεται με γρήγορο βήμα στο καράβι.]

Ο ΑΡΧΑΙΟΣ ΜΥΘΟΣ ΩΣ ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΟΣ ΚΩΔΙΚΑΣ ΗΘΟΥΣ*

Πριν από χρόνια, βλέποντας πόσο μοιάζουν οι μύθοι μεταξύ τους, ακόμη κι αν ανήκαν σε πολιτισμούς που ποτέ δε συναντήθηκαν, πίστευα πως αποτελούν ένα στοιχείο, αλληλένδετο με την ανθρώπινη φύση. Κάτι, δηλαδή, σαν ανθρωπινό όργανο, σαν εντόσθιο, που διαφέρει μόνο όσο διαφέρουν οι φυλές μεταξύ τους, σε μερικά επιφανειακά γνωρίσματα, όπως το χρώμα του δέρματος, το σχήμα των ματιών και της μύτης κ.λπ. Στην ουσία όμως, αναφέρονταν στους ίδιους χώρους, στα ίδια πρόσωπα, στην ίδια ιστορία, και κυρίως αποκάλυπταν το ίδιο ήθος.

Ο λόγος που άρχισα να εργάζομαι πάνω στους ελληνικούς μύθους δεν ήταν γιατί το τραγικό θέατρο ήταν βασισμένο σ' αυτούς, αλλά γιατί παρατήρησα πως εξακολουθούν ακόμη να επηρεάζουν τις πράξεις μας. Και κάτι περισσότερο: Εξακολουθούν ακόμη να υπαγορεύουν τις πράξεις μας. Γιατί ίσως είναι φυσικό σε έναν Ευρωπαίο που έχει μάθει από μικρός την ελληνική Μυθολογία, να αποφεύγει να ερωτευτεί τη μητέρα του, μην πάθει τα δεινά του Οιδίποδα. Αλλά το ίδιο συμβαίνει και σ' έναν Αμερικανό, ο οποίος την αγνοεί ή σε έναν Κινέζο ή Ινδό, για τους οποίους, ακόμη και η έννοια της τραγωδίας είναι ανύπαρκτη. Τα ίδια κατάλοιπα δέους θα μπορούσε ν' αναγνωρίσει κανείς και στο μύθο της Φαίδρας, της Μήδειας κ.λπ.

Βλέπουμε επίσης σε μια πρώτη ματιά, ότι η μυθολογία μας —όπως και οι άλλες εξάλλου— μοιάζει πατριαρχικής εμπνεύσεως. Είναι κανείς από μας που να πιστεύει ότι παρ'

* (Ομιλία του συγγραφέα στο Διεθνές Συνέδριο Αρχαίου Δράματος Δελφών, 4 Ιουλίου 1990.)

όλη την απελευθέρωση των γυναικών στον αιώνα μας, έπαψε η εξουσία να ασκείται με αντρικό τρόπο; Ή κι όταν μια γυναίκα φτάνει στην εξουσία, δεν την ασκεί πατριαρχικότερα των αντρών; Αλλά και στη λογοτεχνία το βλέπουμε αυτό και στο εμπόριο και στις επιστήμες. Ο τρόπος σκέψης είναι κοινός. Επειδή στο Μύθο και το θηλυκό και το αρσενικό αποτελούνε μία ύπαρξη. Ο Ουρανός και η Γη, φερ' ειπείν, συμπεριφέρονται με τον ίδιο τρόπο. Ο Δίας γεννάει την Αθηνά. Η οργή των Θεαινών είναι ίδια με των Θεών.

Πιθανόν να διαστρεβλώθηκε στον αιώνα μας, με την άνοδο του σοσιαλισμού, ένα άλλο γνώρισμα του μύθου: Η ατομικότητα των προσώπων. Η οντότητα. Το γεγονός πως όσο πιο ξεχωριστό είναι το άτομο, τόσο μεγαλύτερη δύναμη φέρει. Στην εποχή μας επικράτησε η δύναμη της μάζας. Πως ο άνθρωπος, δηλαδή, μπορεί να νικήσει τη μοίρα του μόνο σαν μάζα. Κάτι που δεν υπάρχει στη μυθολογία. Ακόμη και στην τραγωδία ο Χορός λειτουργεί συμβουλευτικά. Ωστόσο αποδείχτηκε από τα ίδια τα πράγματα ότι είναι αδύνατο ο άνθρωπος να λειτουργήσει σαν μάζα. Και κάτι χειρότερο ακόμη: Αποδυναμώνεται τόσο πολύ, που χάνει εξ ολοκλήρου το παιχνίδι.

Το ξέρω ότι δε σας λέω τίποτε καινούριο. Απλώς επισημαίνω την άποψη ότι ο Μύθος φέρει έναν κώδικα ήθους ο οποίος είναι ακόμη ενεργός, αρκεί να τον φωτίσουμε από την κατάλληλη γωνία. Τι θέλω να πω μ' αυτό; Ότι δεν υπάρχει άλλη οδός για τον άνθρωπο εκτός από εκείνη που του αποκαλύπτεται μέσα από την ανάγνωση του μύθου.

Ας πούμε ότι ζούμε σε ένα κόσμο τριών διαστάσεων και αν προσθέσουμε και την έννοια του χρόνου που ήδη αντιληφθήκαμε σαν μια διάσταση μέσα στο χώρο, τέσσερις. Δηλαδή ένα τετράγωνο. Ο Μύθος είναι μια άλλη διάσταση. Η ολική. Αυτή που κυοφορεί και περιλαμβάνει όλες τις διαστάσεις, γνωστές και άγνωστες, όλα τα γεωμετρικά σχήματα: η αρχική πριν από την έκρηξη και η τελική μετά την έκρηξη: ο κύκλος: η σφαίρα. Είναι κάτι που μας έχει δοθεί με τη γέννησή μας είτε σαν κυτταρική μνήμη από την πρώτη γενιά των ανθρώπων, είτε σαν λειτουργικό όργανο σε

μορφή φωτός, από την αρχική έκρηξη που σχημάτισε τη ζωή. Είναι το μόνο φανερό στοιχείο που κρατάει στο χέρι του ο άνθρωπος για τη σχέση του με τον Θεό. Ακόμη μπορεί να αποτελεί και το συμβόλαιο ζωής που έχει υπογράψει με το δημιουργό του. Ή μπορεί να μη· είναι άλλο από το σχεδιάγραμμα κατασκευής του. Γι' αυτό εξάλλου όταν παραβιάζει το ήθος ζωής που του υπαγορεύουν οι μύθοι, χάνει τον εαυτό του. Κι επομένως χάνει και τη δύναμη να εναντιωθεί στη μοίρα του ή να εκπληρώσει τη μοίρα του —γιατί η εναντίωση της αρχαιότητας με την εκπλήρωση του χριστιανισμού και των ανατολικών θρησκειών είναι το ίδιο πράγμα.

Ο Μύθος σαν έννοια και σαν φυσικό γεγονός δεν είναι του κόσμου τούτου. Ή τουλάχιστον δεν ζει στον πλανήτη αυτόν όπως τον ξέρουμε κι όπως μας παρουσιάζεται σε συνθήκες δυϊσμού. Δεν έχει θετικό και αρνητικό, δεν έχει θηλυκό κι αρσενικό, δεν έχει καλό και κακό. Αλλά έχει αυτό το άλλο που παράγεται μετά τη συνένωση των αντιθέσεων, όπου όλα συνυπάρχουν στην τελική τους μορφή, εφόσον ο κόσμος είναι πεπερασμένος, ή στη σπερματική τους μορφή, εφόσον ο κόσμος είναι στο γίγνεσθαι. Εξαρτάται από τη θέση του παρατηρητή. Ο ένας τον βλέπει σαν μια σφαίρα φωτός κι ο άλλος σαν μια σφαίρα χαραγμένη με λέξεις διαγαλαξιακής γλώσσας όπου μπορεί κανείς να διαβάσει τις απαντήσεις στα υπαρξιακά ερωτήματα του ανθρώπου.

Οι Έλληνες τραγικοί έτσι τον δέχονταν το Μύθο. Σαν ένα διαστρικό βιβλίο απ' το οποίο παίρναν απαντήσεις ακόμη και για εποχικά θέματα, όπως ένας συγκεκριμένος πόλεμος ή ένα συγκεκριμένο πολιτικό πρόβλημα της χρονιάς που γραφόταν η τραγωδία. Αφού καμιά φορά μου έρχεται να χαρακτηρίσω τις τραγωδίες σαν χρονογραφήματα σε σκηνική μορφή ελλείπει τυπογραφίας. Και το ότι ξαναχρησιμοποιούσαν τους ίδιους μύθους σε πολλές τραγωδίες, είναι απόδειξη ότι κάθε μύθος ήταν το κλειδί για πάρα πολλές απαντήσεις, στα ερωτήματα που δημιουργούσε σε κάθε χρονική στιγμή η ανάλογη ανθρώπινη πράξη.

Ο Μύθος είναι αθώος. Εμπεριέχει τα πάντα, όπως το καλό αλλά και το κακό, σε εξαγνισμένη μορφή. Σαν ένα παιδί

δηλαδή. Και μ' αυτή τη σκέψη θα μπορούσε να πει κανείς ότι ο άνθρωπος, ως την εφηβεία του, ζει και θρέφεται κάτω από μυθικές συνθήκες. Γεννιέται από τους υπερβατικούς χώρους του μύθου και ζει για ένα διάστημα ερήμην των πλανητικών συνθηκών. Ούτε ο χώρος, ούτε ο χρόνος, ούτε οι κοινωνικοί όροι συμβίωσης τον αφορούν. Εξακολουθεί δηλαδή να κινείται και να φέρεται υπερβατικά, εκτός τόπου και χρόνου, με το παρόν και το μέλλον τυνυφασμένα σε μια μακριά παραδείσια στιγμή. Εξάλλου, όπως πιστεύω, η ίδια η ζωή ανήκει στο χώρο της υπέρβασης. Αυτό που μας συμβαίνει στη γη, είναι μια μίμηση ζωής. Ένα παιδί, παρ' όλες τις καταπιεστικές συνθήκες που του δημιουργεί η κοινωνία, δεν καταλαβαίνει ότι μεγαλώνει και αν μεγαλώνει. Αυτό είναι ένα συναίσθημα που το αποκτά μετά την εφηβεία. Κι αυτό είναι ένα πρόβλημα. Τι μπορεί να συμβαίνει μετά, όταν μέσα από τη σεξουαλική ωρίμανση, υποχρεούται να ενταχθεί στους πλανητικούς όρους διαβίωσης; Μήπως χάνει τη μυθική του ιδιότητα;

Εγώ πιστεύω ότι τη χάνει. Ο άνθρωπος είναι μύθος, είναι οντότητα, δηλαδή, συμπαντικής προέλευσης, και με τη σεξουαλική ωρίμανση του κόβεται και ο λώρος που τον συνδέει με το Μύθο. Έχει πια πλήρη την αίσθηση της έλξης. Είναι πλέον εξ ολοκλήρου δέσμιος των γήινων συνθηκών. Πιθανόν, παύει να είναι άνθρωπος. Γι' αυτό το παιχνίδι —το παίγνιο— είναι τόσο προσφιλές. Είναι ένα είδος επιστροφής στην παιδική ζωή. Είναι μια επαφή με το Μύθο. Εγώ τους καταλαβαίνω τους χούλιγκαν. Αυτά που κάνουν είναι παιδικός αμοραλισμός. Το ποδοσφαιρικό παιχνίδι λειτουργεί αταβιστικά προς το Μύθο. Κι επειδή δεν ξέρουν πώς αλλιώς να συμπεριφερθούν εκεί —βλέπετε, η κοινωνία μας αποξηραίνει ολότελα τις μυθικές μας καταβολές— εκφράζονται με παιδική κακία.

Εσείς πιστεύετε ότι έχει καλό σκοπό η πονηρή γιαγιά που λέει παραμυθάκια στα εγγονάκια της; Όχι, βέβαια. Το παραμύθι είναι ο μόνος τρόπος για να υπεισέλθει στους νοητικούς χώρους ενός παιδιού. Αυτή τη γλώσσα μιλάει ακόμμη. Αλλά μέσα από το παιδικό παραμύθι η γιαγιά του ενσταλάζει την αλλοτρίωση λίγο-λίγο. Το προετοιμάζει για

την ωραία βασιλοπούλα ή το ωραίο βασιλόπουλο που θα συναντήσει και θα ερωτευτεί και μετά θα παντρευτεί και θα κάνουν πολλά παιδιά. Την πλανητική σύμβαση, δηλαδή.

Το παραμύθι δεν είναι πραγματικός μύθος. Είναι αυτό που λέει η λέξη, παραμύθι, όπως παραλογοτεχνία και άλλα συναφή. Συχνά και η *Ιλιάδα* φτάνει στα όρια του παραμυθιού και η *Οδύσσεια*. Αλλά, σε τελική ανάλυση, έχουν πολύ να κάνουν με τον αληθινό μύθο. Γιατί μεταφέρουν το ήθος του Μύθου στα καθ' ημάς. Γιατί η αγάπη, το μίσος, ο φόνος, η γέννηση, ο πόλεμος, η ειρήνη, η φιλία, ο έρωτας, είναι γεγονότα και πράξεις καθαρές και οριακές. Είναι πράξεις ανθρώπων-οντοτήτων που επιδιώκουν, προσφέροντας ακόμη και τη ζωή τους, να διατηρήσουν τη μυθική τους υπόσταση.

Όλα πάνω στη Γη άγονται και φέρονται από τις δυνάμεις του Μύθου. Αυτό το γνώριζαν καλά οι αρχαίοι τραγικοί, γι' αυτό δεν φτιάχνανε δικούς τους μύθους. Παρ' όλο που ήταν θεμιτή η δυνατότητα αυτή στο θέατρο, αν κρίνουμε από τις κωμωδίες. Κράτησαν το θέατρο στο υψηλότερο επίπεδο, για να καταδείξουν την ανθρώπινη καταγωγή αφενός, κι αφετέρου να διαπραγματευτούνε τη μοίρα του ανθρώπου ή, καλύτερα, να εδραιώσουν τη θέση του, εκείνη ακριβώς τη στιγμή που γραφόταν η τραγωδία.

Από τότε έως σήμερα τίποτα δεν έχει αλλάξει ως προς τις δυνάμεις και τους νόμους που καθορίζουν τη μοίρα μας. Έχουμε γίνει δυνατότεροι ως προς τις συνθήκες διαβίωσής μας, αλλά έχουμε πιστέψει ότι φτιάχνουμε έναν καινούριο μύθο, ολόδικό μας, πράγμα που μας έχει απομακρύνει από τους χώρους καταγωγής μας κι από τη συγγένεια που έχουμε, θέλοντας και μη, με τον αρχέτυπο μύθο. Δεν καταλαβαίνουμε ότι με τον τρόπο αυτό δυνάμωστε ακόμη περισσότερο με ένα κόκκο άμμου μέσα στο άπειρο, όπως είναι η Γη μας, και αποξενωνόμαστε από μία γενεσιουργό δύναμη —μέσα στην οποία εμπεριέχεται και το θείον— όπως είναι ο Μύθος. Όταν το συνειδητοποιήσουμε αυτό —και μάλλον είμαστε προ των πυλών, αν σταθούμε και λίγο τυχεροί— τότε με την ευρύτητα που έχουν αποκτήσει τα όρια του εγκεφάλου μας —το οριακό σημείο του μυαλού μας έχει μετατεθεί

πολύ μακρύτερα απ' ό,τι στον προηγούμενο αιώνα— θ' αρχίσουμε πάλι ενσυνείδητα τη γαλάκτωσή μας από το Μύθο, μια και είναι ο μόνος τρόπος να οδηγηθούμε στη δόξα του ανθρώπου.

30-6-1990

ΒΑΣΙΛΗΣ ΖΙΩΓΑΣ